

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 9
10 de març de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 7, segona i darrera reunió

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política general d'educació
amb relació a la retallada pressupostària (tram. 302-00010/09) p. 3

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades pressupostàries (tram. 302-00011/09) p. 9

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les consultes populars
sobre la independència (tram. 302-00012/09) p. 17

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport al procés pacífic de transició
democràtica a Líbia (tram. 401-00005/09) p. 27

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a les víctimes del terrorisme
(tram. 401-00004/09) p. 27

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Segona edició · Impress a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 7.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i de Justícia.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política general d'educació amb relació a la retallada pressupostària (tram. 302-00010/09)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política general d'educació amb relació a la retallada pressupostària. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

(Remor de veus.)

Un moment, senyor diputat.

Daniel Font i Cardona

Gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Ja pot començar.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Presentem aquesta moció en consonància amb la interpellació formulada el darrer dia sobre els retalls pressupostaris en educació i la reducció de despeses en el sistema educatiu, que és el tema que ens ocupa en aquest moment.

Dèiem el darrer dia, com ja saben, que la nostra percepció de les coses ens generava preocupació i que pensàvem que no solament a nosaltres, sinó també a altres grups i, més enllà, al conjunt de la comunitat educativa i de la ciutadania, en un context en què es combinen dues constatacions: d'una banda, l'absència d'una explicació completa d'un programa de govern en matèria d'educació, com ja els vam comentar ahir al matí en un parell d'ocasions –a la Comissió d'Ensenyament, el Govern va manifestar que ho mirarien de concretar més endavant, que s'explicarien una mica més endavant, que no estaven encara en condicions de donar una explicació àmplia–, i, d'altra banda, la

implantació d'un règim d'ajust econòmic, a la nostra manera de veure, relativament indiscriminat, amb clarsos i amb algunes contradiccions segons la nostra percepció.

Voldríem, en aquest sentit, fer algunes afirmacions. Com saben, fins ara en el marc de l'acció de govern les despeses d'educació s'havien considerat prioritàries, i no solament pels grups del Govern; aquesta voluntat ha estat compartida durant temps pel conjunt de grups de la cambra.

Sobre aquesta base de prioritat, els darrers temps –posem-hi una dotzena d'anys–, els pressupostos d'educació sempre s'han anat incrementant de manera significativa, han anat pujant, amb l'intent d'acostar-nos a la mitjana de despesa europea, que, com saben, es situa entorn del 6 per cent del PIB de despesa total educativa –estem encara dos punts per sota d'aquesta realitat, com saben–, i també a mesura que creixia la demanda escolar, que ha estat molt important –s'han incorporat 1 milió i mig de persones noves en un relatiu curt període de temps a Catalunya, i això genera una inflació de nou alumnat–, i a mesura que es feia efectiu també aquest criteri que els deia, de prioritat de l'educació que els comentava.

Per exemple, des de l'inici del nou segle XXI el pressupost d'educació s'ha més que doblat, mentre que l'evolució de l'alumnat en el mateix període s'ha incrementat aproximadament una tercera part. Vol dir que hi ha una millora relativa, real: hem més que doblat el pressupost des que ha començat el segle per un augment d'entorn d'una tercera part de l'alumnat. Tot això ha portat una despesa pública total per alumne que arriba a 4.166 euros anuals el 2010, per alumne. Aquesta quantitat encara no és satisfactòria, com tots sabem, però és una quantitat en evolució, és una quantitat que evoluciona cap a l'objectiu del 6 per cent del PIB que els deia abans, que a més està inclòs a la Llei d'educació que varem aprovar.

Aquesta tendència d'assignació de recursos també s'ha mantingut els anys de la crisi econòmica a partir del 2007. Amb relació al present any 2011, el pressupost d'educació podria –podria– per primera vegada en molts anys veure's reduït significativament, amb una corba per primera vegada descendent. No dic que sigui així; *podria* ser descendent.

Com a dada cal tenir en compte l'afirmació del Govern, que deia: «Hem autoritzat gastar fins a un 80 per cent del pressupost vigent, com una fita.» I en aquest temps de crisi segurament és una fita dir això; comprometrem's a això realment deu ser una fita. Però, dit d'una altra manera, veuran com hi ha un clarobscur en aquesta afirmació: on diem «disponibilitat del 80 per cent com a fita», podríem també dir «preparació per a un retall del 20 per cent», i segurament ens acostaríem a una realitat possible de les coses, que esperem que no sigui així, que creurem, creiem que no serà així, però, en tot cas, possible de les coses, en funció del que el Govern va fent i va manifestant aquests dies una i altra vegada, no?

La moció d'avui mira d'expressar un estat de preocupació sobre l'evolució de les despeses educatives i so-

bre la base d'una convicció general, que és que l'educació té un fort impacte sobre l'economia i la societat. Conté onze punts que no els detallaré, però succintament els dic de què va la moció, per als qui no l'hagin llegit.

En primer lloc, inclou la voluntat de declarar l'estat de les despeses en educació com a prioritari; en segon lloc, inclou la garantia de construcció de nous centres escolars necessaris i la remodelació de centres ja existents en estat d'execució o que tinguin finançament assignat; en tercer lloc, inclou seguretat econòmica per a les actuacions educatives transversals, com són el programa 1x1, els ordinadors a les aules i la seva generalització, l'impuls dels instituts escola, l'impuls de les actuacions relacionades amb els programes d'acolliment, llengües i entorn, els subministraments bàsics, etcètera, i, en quart lloc, inclou l'ajust de l'estructura del departament a la promesa electoral de no incrementar càrrecs de confiança.

Quant a les esmenes presentades, per acabar, senyora presidenta, volem agrair l'esforç dels grups per les seves aportacions i les seves esmenes, que ens semblen totes positives i que acceptem, en el cas que es mantinguin, excepte una, que és la número 3 del Partit Popular, que demana la supressió del punt 10, punt que no compartim –hi ha una discrepància sobre la setmana de vacances d'hivern.

Si les esmenes es mantenen, no acceptaríem la número 3 del Grup Popular. Les esmenes ens semblen, totes elles, consonants amb el sentit de la moció, es complementen, no es contradueixen unes amb les altres i perfeccionen el sentit de la moció. Per tant, la resta que no sigui aquesta les acceptem totes.

Volem dir que entenem qualsevol presa de posició, l'entenem, i també qualsevol ajust de la posició de cada grup, com no pot ser d'altra manera, en funció de la pròpia percepció de les coses. La solució dels problemes plantejats no vindrà únicament per aprovar una o diverses mocions en el Parlament; és un camí que s'ha de recórrer des de molts i molts diferents àmbits, però aquest camí les mocions del Parlament poden contribuir a resoldre'l.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes presentades..., en primer lloc, comunicar-los que les presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular han estat retirades, i que, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, doncs, anunciar que el Grup Parlamentari d'Esquerra votarem a favor de la moció; hi hem presentat dues esmenes que entenem que la complementen.

I també entenem que aquesta moció és una moció més que raonable. És una moció que va a aquelles qüestions

que es consideren més flagrants i més importants en aquest moment. I és una moció que intenta posar en valor allò que en el Ple passat li demanava al president de la Generalitat; jo li deia: «Vostè en campanya va dir que l'educació era una prioritat»; ell em va corregir i em va dir: «No, no era una prioritat, era *la* prioritat, en majúscules.» Ara resulta que també hem de fer canvis terminològics; aquest matí he sentit el conseller Recoder en una emissora de ràdio dient que no hi ha retallades, el que hi ha és «reordenació de prioritats». D'acord. Doncs, amb aquesta moció intentem col·laborar a reordenar prioritats.

Pel que fa a les inversions, és més que clar i evident. Pot haver-hi una davallada en els pròxims dos, tres anys de la inscripció de la matrícula a primària, però hi haurà un increment, ja previst, de la matrícula a secundària. I el que ens agradaria és saber què és el que té previst el Govern de la Generalitat per tal de donar sortida a aquest increment de matriculació que veurem el curs vinent i especialment l'altre.

O el cas dels instituts escola, que en municipis petits i mitjans són importantíssims per intentar evitar el trencament entre primària i secundària, per donar més coordinació entre etapes, millor seguiment dels alumnes i menys problemes de desplaçament per a les famílies. Hem entrat propostes de resolució i preguntes en aquests dos àmbits.

O continuar defensant els serveis educatius, LIC, plans d'entorn, aules d'acollida, que són clau també per a aquest pla de xoc que la consellera Rigau va anunciar per evitar trencar la cohesió social. I això lligant-ho, òbviament, a un altre dels punts de la moció, que és la inclusió de les escoles concertades en la línia del que diu la Llei d'educació de Catalunya: aconseguir d'una vegada per totes trencar aquest 85 per cent d'alumnat nouvingut que es concentra en les escoles públiques.

Cas a part són les vacances d'hivern; en tot cas, la demanda de canviar el calendari escolar és de fa molts anys de la comunitat educativa. Creiem que s'ha d'avaluar la iniciativa, que no es pot donar per tancada, i dubto que amb quatre mesos s'aconsegueixi consensuar una alternativa a la ja mal dita «setmana blanca». En tot cas, el que queda clar és que vuit de cada deu famílies no han pogut accedir als ajuts i que això el que fa és ampliar encara més les desigualtats socials en funció del nivell de renda de les famílies, que és el que no pot ser.

Hem introduït esmenes sobre les escoles bressol, perquè a més a més de demanar que els docents somriuguin les vint-i-quatre hores perquè tenen la feina assegurada, també, arran d'una tancada del personal del comitè intercentres al Departament d'Ensenyament, el 24 de febrer sembla que es va arribar a un preacord per substituir vacants, com la resta de docents, però això no pot tornar a passar.

I cal assegurar les despeses bàsiques. La consellera va dir que òbviament que no hi hauria cap centre, cap institut ni cap escola que deixaria de pagar el rebut de la llum o el rebut del gas, que això no podia ser. Doncs, jo tinc coneixement que hi ha diversos instituts, uns dels quals el Font i Quer, de Manresa, que ja ha deixat

per pagar el primer rebut de la llum i el primer rebut del gas perquè se li ha retallat la despesa corrent i encara està esperant recursos.

Per tant, d'acord, reprioritzem. I jo el que demano és que es repensin, el Partit Popular i Convergència i Unió, el que sembla que serà un vot en contra d'aquesta moció, perquè, si del que es tracta és de reordenar prioritats, les prioritats que en aquesta moció s'estableixen són les que entenc que han de passar per davant de qualsevol altra.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, diputats i diputades, em plau subscriure la moció que acaba de presentar el Grup Socialista i també la defensa, no només de la moció, sinó de les esmenes i del mateix text que feia el Grup d'Esquerra Republicana.

Nosaltres ens afegim, i creguin que em satisfà fer-ho, a la feina que aquests dos grups acaben de defensar i als arguments que aquests dos grups acaben de defensar en matèria educativa. No sempre ha estat així i, per tant, és un plaer que ho puguem fer.

Certament, aquesta és una moció que defensa o que planteja i fa visible la política general del departament, que fins ara ha estat anunciada per la consellera a base de diferents anuncis, que si no en podem dir «de retallades» i n'hem de dir «de reordenament de prioritats», a partir d'ara en direm així, però que, en tot cas, més enllà del debat semàntic, el que sí que indica molt clarament és tot allò que el Govern no pensa fer els propers mesos, els propers anys. I que, lluny d'establir criteris o objectius de cap a on anar la racionalització, l'aprimament, l'austeritat o les prioritats, el que fa és indicar tot allò que no es vol fer, «inseguritzant» els centres, «inseguritzant» la comunitat educativa, «inseguritzant» també sobre..., i generant, també, com dèiem, incerteses sobre els plans del que es podrà fer.

Tots els grups segur que coincidim que cal gestionar i reprioritzar, i que cal gestionar l'austeritat i que cal prioritzar. De fet, el Govern anterior en algunes de les mesures que es van prendre ja ho va fer. Però recorden aleshores quines eren les demandes del seu grup parlamentari, tot just ara fa uns mesos, en la Comissió d'Educació? Certament, la necessitat de continuar invertint i d'invertir encara més, o les exigències vehements del conseller Cléries, per exemple, per mantenir i augmentar la despesa en política social. Certament, si aleshores o si ara vostès ens titllen de no realistes, tan poc realistes eren quan vostès feien aquestes arengues o aquestes defenses.

En tot cas, com deia el senyor Font, la voluntat amb aquesta moció i amb les esmenes que nosaltres hi hem

presentat és certament que la prioritat superi aquesta necessitat, no només de retallades, sinó que es vegi clarament que és una prioritat i que no ho sigui només de paraula i discursivament, sinó que ho sigui també en les partides pressupostàries i en la inversió del Govern.

Hem dit que sabem tot el que el Govern no vol fer, pel discurs, pels anuncis i per les declaracions; d'allò que el Govern sí que pensa fer, d'anuncis, no n'hem tingut, però els fets sí que ho demostren. Hem sabut que permet que hi hagi una manera de «cribar» més en els centres a partir d'un decret de matriculació que discrimina –i no ho diu el meu grup parlamentari, ho diu el mateix Síndic de Greuges i les mateixes famílies, que consideren que aquests cinc punts que permeten el desempat en els centres discriminen un tipus determinat de famílies. O sabem també que a algunes escoles la crisi no els ha arribat perquè fins i tot amb informes negatius de la Inspecció del Departament de Treball perquè se'ls denegui l'ampliació del concert, la consellera ha considerat oportú ampliar-los el concert. Per tant, sabem que hi ha centres que la crisi sembla que no els arriba o no els arribarà.

La gravetat d'aquestes mesures plantejades en educació, per tant, a nosaltres ens sembla que justifiquen aquesta moció. Hem volgut presentar algunes esmenes perquè la moció sigui més clara. Com que sabem que la Llei d'educació permetria al Govern invertir en centres privats i construir fins i tot els centres privats, hem volgut deixar clar que quan demanem la inversió en els centres és en la construcció de centres públics, perquè quedi ben clar.

I lamentem, finalment, que el Partit Popular hagi retirat les seves esmenes; ens sembla que hauria estat bé que visibilitzéssim que sí que hi ha una alternativa a l'hora de prioritzar l'educació. I, com deia ahir la diputada popular, la senyora Garcia, certament el seu acord amb Convergència i Unió ens supera. Nosaltres no som capaços d'entendre que pactar que els pressupostos entraran abans del 30 d'abril mereixi que es retirin totes les esmenes que vostès han plantejat en aquest Ple. Som incapaços d'entendre-ho, té tota la raó.

La presidenta

Per fixar la posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, el diputat il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades..., per fixar posició, en nom de Ciutadans, respecte a aquesta moció relativa als pressupostos d'educació, nosaltres mantindrem la mateixa posició que vam tenir a la comissió i ja amb la consellera, i que ara tenim amb relació a un altre pilar fonamental que és la salut, un altre pilar fonamental del benestar.

Nosaltres som favorables que, a l'hora de debatre els pressupostos, hi hagi una diferent vara de mesurar en funció del que considerem essencial per al benestar i del que no ho és. I, per tant, educació i sanitat, per a

Ciutadans, han de ser aquells punts que no vegin retallades, o que en tot cas, si hi ha d'haver congelació, no hi hagi, doncs, d'alguna manera, el que recull aquesta moció: menys professorat, fre a planificació de la digitalització de les aules, construcció de centres que estan planificats...; en definitiva, que l'educació, que és aquest pilar fonamental, ho sigui.

Ahir li deia, des d'aquesta tribuna, al conseller de Sanitat, que preteníem, des de Ciutadans, fixar unes línies que no es puguin trepitjar en camps tan importants com la salut. Li torno a dir, consellera, que el nostre objectiu és aquest: que no especulem amb una qüestió, que crec que tots els ciutadans de Catalunya o la immensa majoria, com a mínim, hi estaran d'acord, que han de ser garantia d'aquests serveis públics de qualitat.

Per tant, nosaltres estarem a favor d'aquesta moció. És cert que la moció entra en algunes qüestions i en d'altres potser no tant. És cert que es parla de coses més concretes, com aquests béns materials, diguem-ne, dels centres, com la digitalització de les aules, com la..., en definitiva, intenta assegurar, aquesta moció, una sèrie de paràmetres que siguin reconeguts per aquest Parlament.

Ahir ja ens ho anunciava alguna portaveu, i..., per la premsa, no? –cosa habitual ja últimament en aquest Parlament–, sabíem que aquest Govern diu que presentarà l'avantprojecte de pressupostos abans del 30 d'abril. I era la gran notícia. Jo els he de dir que no és cap gran notícia que el 30 d'abril es presentin uns pressupostos o un avantprojecte de pressupostos. Això vol dir que anirem al mes de juny o al mes de juliol per aprovar els pressupostos de l'any..., d'enguany, d'aquest any. Ahir una portaveu del Partit Popular volia la gran notícia: que el 30 d'abril tindrem pressupostos. Jo no sé quan els pensaven presentar, no sé si els volien presentar al 2012, els pressupostos. Perquè jo havia sentit que era a mitjans de març, finals de març, la presentació de pressupostos. Per tant, si la gran cosa que hem aconseguit és que el Govern allargui fins al 30 d'abril la presentació de pressupostos, més dies d'inseguretat i d'incertesa, més dies de titulars –interpretacions dels titulars dels consellers–, més dies sense conèixer aquesta realitat.

Per tant, jo li demanaria, consellera, si pot ser que no esgotin, vostès, els terminis fins al 30 d'abril. Intentin presentar pressupostos com més aviat millor, perquè aquestes circulars que vostès envien als centres, de retallada de despesa ordinària, de reduir un 23 per cent aquesta despesa, de controlar la despesa en aigua, en llum i en factures ordinàries no generi incertesa. Jo li demanaria que vostè, com a consellera, lideri també, dintre del Govern, perquè aquests pressupostos arribin com més aviat millor: si pot ser a finals de març, millor que no pas a finals d'abril. Perquè aquesta incertesa, hi insisteixo, en l'àmbit educatiu, que necessita una planificació, o en l'àmbit sanitari, genera malestar dintre dels professionals i de les famílies.

Per tant, votarem a favor d'aquesta moció amb aquest objectiu: intentar posar aquests límits. Però, sobretot, jo li demano, consellera, que precisament vostè, per

la conselleria que té a les seves mans, intenti que els pressupostos arribin com més aviat millor. Que el 30 d'abril és tard; que anem tard ja; que la incertesa és molt alta; que l'especulació que s'ha generat...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...en l'àmbit –acabo, presidenta–, en l'àmbit de professionals del sector educatiu hi ha neguit. I vostè ho sap. I, per tant, nosaltres el que volem és que s'aprovin com més aviat millor. Després debatrem quines són les limitacions i quins són els pressupostos en l'àmbit de l'educació.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Consellera..., a Catalunya ja fa temps que l'educació està en una profunda crisi. No descobrirem res de nou. Però, certament, ens crida l'atenció que des del Grup Socialista s'insti a garantir un seguit de mesures –evidentment molt necessàries moltes d'elles– que durant el seu mandat ja no va poder portar a terme de cap de les maneres. I ara, avui, no hi ha pressupost per implementar de manera eficaç les propostes que planteja la moció. No fou possible quan els socialistes governaven, i, a dia d'avui, la situació pinta encara més magra, amb retallades del 20 i el 30 per cent.

L'articulat de la Llei 12/2009, o la Llei d'educació de Catalunya, aprovada amb els vots del Partit Socialista, de Convergència i d'Esquerra Republicana, preveia que la inversió en educació en vuit anys havia de ser l'equivalent del 6 per cent del producte interior brut. A dia d'avui a Europa, a la Unió Europea, s'hi destina un 5,19 per cent del PIB. A casa nostra, malgrat les expectatives d'aquella llei, s'hi està invertint un 3,3 per cent. Aquesta situació ja es fa palesa sota el Govern del tripartit. Per tant, no acabem d'entendre aquest sobtat atac de responsabilitat en aquest moment concret per part del Grup Socialista, ja que els onze punts que defensa ja eren irrealitzables abans. El problema quin és? Per molt que l'educació sigui una prioritat absoluta de la societat, i per descomptat del meu grup, no hi ha diners a caixa.

Per centrar-nos en alguna cosa, m'agradaria centrar-nos en alguns punts: per exemple, el punt 4, presentat pel senyor Font, que parla de la planificació i la programació econòmica en els nous centres escolars, segons les previsions de matriculació. Nosaltres ens demanem, amb cert realisme, ho penso jo, com es pot

tenir en compte aquest punt quan a Catalunya hi ha encara 1.057 barracons. Quin altre sector de l'educació s'hauria de retallar per tal de poder garantir aquest punt 4?

O el punt cinquè, el tema de mantenir el programa d'introducció d'ordinadors. Bé. En principi, és un programa molt interessant; el projecte de digitalització de les aules és un projecte ambiciós i necessari. Però, dut a terme amb improvisació i amb manca de pressupost ja de bell antuvi: el curs 2010-2011 a Catalunya ha començat amb molts nois i noies de primer i segon d'ESO sense cap tipus de material, ni ordinadors, ni llibres, fins després de les vacances de Nadal que han arribat els portàtils. El mateix ha passat amb l'adequació digital de les aules: un trasbals que, amb la il·lusió i la paciència de docents i alumnes, de mica en mica, s'ha anat superant.

Ara que comencem a trobar-hi els avantatges del sistema, la consellera Rigau es veu forçada a decidir congelar aquesta proposta que tants esforços ha costat. Quin és el criteri pedagògic –en tot cas, nosaltres ho demanaríem– per aturar o congelar aquest projecte, consellera?

La presidenta

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé. I, per anar acabant, és evident que en el punt 8, el tema relacionat amb la identificació de les partides econòmiques relacionades amb el tema de l'acolliment o de l'alumnat immigrant, tema tan clau per a nosaltres, aquí evidentment estem davant d'un tema clau; però, un cop més, hi trobem una contradicció en la moció socialista, venint una mica de qui ve: en el curs 2009-2010 es van suprimir 156 aules d'acollida.

Per tant, en conclusió, només podria dir que només podem gestionar les millores de tots aquests recursos quan nosaltres puguem comptar amb els nostres propis recursos per redreçar l'ensenyament a Catalunya.

Per tant, malgrat els punts molt positius i l'esperit positiu d'aquesta moció, el Subgrup de Solidaritat s'hi abstindrà mentre que Catalunya no tingui les condicions econòmiques i financeres adequades per poder fer front a les seves responsabilitats dins de l'àrea de l'educació.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Honorable presidenta, honorable consellera, il·lustres diputades i diputats..., igual que ha succeït amb diversos diputats i diputades les darreres setmanes, també

aquesta és la primera vegada que parlo al Ple del Parlament. És, per a mi, un gran honor i una responsabilitat, que assoleixo amb molt de gust per defensar les idees del meu partit i el bé de tots els catalans.

Avui ens hem de posicionar davant la moció del Grup Socialista que fa referència a les retallades pressupostàries en matèria d'ensenyament. I, com ha dit la senyora presidenta, fa un moment, hem decidit finalment retirar les esmenes.

En primer lloc, volia dir que ens ha sorprès la insistència del Grup Socialista a augmentar la despesa a tots els punts: tots els punts suposen augmentar la despesa. I dic que «ens ha sorprès» perquè el pressupost..., segons el *Diari Oficial de la Generalitat*, el pressupost d'ensenyament –o d'educació en aquell moment– del 2009 va ser de poc més de 6.000 milions d'euros; en canvi, el 2010 va quedar-se en 5.300 milions. I això és una retallada important, més del 10 per cent.

Clar, jo aprofitaria aquí per demanar al Govern actual que el format de pressupostos es mantingui durant tota la legislatura, perquè això permet de comparar millor, i ens permet de fer millor a l'oposició i penso que també al Govern, perquè, de vegades, les partides són difícils de saber, eh? Però el número és aquest: de 6.000 a 5.300. S'entén que ara vulguin tirar a apujar..., bé, els pressupostos.

La despesa real no hauria d'haver superat aquests límits, però encara no tenim cap número que ens ho corrobori. Llavors hem d'esperar o bé els informes de la Sindicatura de Comptes o el de l'auditoria que ha demanat el Govern, que ja està anunciat que arribarà després dels pressupostos, que ja estan anunciats que arribaran aviat.

De tota manera, sí que sabem que les xifres de dèficit i les necessitats financeres anunciades pel conseller d'Economia manifesten que no hi han diners, i que, a més, l'Administració ha de fer un gran retall de les despeses. Molt bé.

En segon lloc, volia dir, i ja ho vam dir a la primera Comissió d'Ensenyament, que el Partit Popular considera tan primordial l'educació que no estem d'acord que la tisora d'ensenyament sigui la mateixa que la de la resta de capítols del pressupost. I la consellera ens ha assegurat que no serà així. De tota manera, per posar algun exemple, no hem sentit, per exemple, que les subvencions a altres llocs com, per exemple..., les subvencions a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals hagi de tenir un retall igual que alguns capítols d'educació. És una subvenció de 300 milions d'euros. Encara que només es retallessin les despeses corrents, serien molts milions d'euros. Tampoc hem sentit... –bé, ara tenim un principi d'acord, d'aquí a una estona–, que es disminuïran les empreses públiques o la despesa d'aquestes.

Com diem, no podem permetre la retallada indiscriminada del pressupost d'ensenyament. Per això, en la línia del nostre programa electoral, i tenint en compte l'actual situació financera a Catalunya, ens sembla indispensable, ho repeteixo, prioritzar. Però també voldria recordar que en l'ensenyament, ho pensem el

Partit Popular de Catalunya, la qualitat i els resultats de l'ensenyament no depenen sols dels diners, sí d'alguns diners: els diners que s'inverteixen en la formació del professorat, els diners que es gastin en salaris de professors i els diners que es dediquin a facilitar la integració dels alumnes als centres docents. Evidentment, les inversions en infraestructures es poden demorar, però el mínim de temps possible. De tota manera això no és suficient. Algunes de les mesures més importants que ara demanda el nostre sistema educatiu –i ja ho vàrem parlar en la passada comissió– no costen diners. L'increment d'autoritat dels professors i dels directors dels centres, això no és una qüestió de diners; desenvolupar una cultura de l'esforç, això no és una qüestió de diners; exigir el respecte dels alumnes vers tothom, tampoc és una qüestió de diners.

Senyories, com veuen vostès, la moció del Partit Socialista és ben intencionada, faltaria més, però no té el suport de les accions que va fer el partit que avui la proposa quan estava al Govern. Per aquest motiu, conscients que en breu sabrem exactament quines són les prioritats pressupostàries del nou Govern, el nostre grup parlamentari avui s'abstindrà.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, he de començar admetent que em vaig equivocar. Jo pensava inicialment que aquesta era una moció que fàcilment podria ser pactada, que arribaríem a un acord, a un marc d'acord que donaria, doncs, una imatge d'unitat de les forces polítiques a la comunitat educativa. Però no ha estat així, i no ha estat així perquè el grup proponent, el Grup Socialista, legítimament, doncs, el que buscava era la foto contrària, la foto de la discrepància, la foto del no-acord, i continua mantenint uns determinats mantres, que van mantenint fins a la sacietat, com per exemple que aquest Govern ho atura tot, ho paralitza tot en matèria educativa, i ho retalla tot. Això no és veritat, nosaltres no entrarem en aquest joc i, per tant, no donarem, òbviament, suport a aquesta moció.

Vostè obliden algunes qüestions, i jo humilment pretenc recordar-les-hi. Una d'elles és que estem en un context de pròrroga pressupostària, i això té algunes conseqüències en el dia a dia dels centres educatius. Quan vostès parlen que s'han retallat les despeses de funcionament dels centres, jo em veig obligada a repetir-los que el que se'ls ha comunicat als centres és que en aquest context de pròrroga pressupostària disposen del 80 per cent del pressupost. Per cert, alguns centres disposen també de romanents; ho dic perquè la senyora Simó ha fet referència a un cas concret que entraria dins d'aquesta categoria.

Obliden també que un govern quan arriba i quan comença a governar té tot el dret del món, només faltaria, a revisar, a reorientar i, evidentment, a modificar aquelles mesures o aquelles polítiques en què no creu, i vostès, que van fer coses ben fetes, també en van fer de no tan ben fetes i també en van fer de molt mal fetes.

Vostès repeteixen, per exemple, que no creiem en els instituts escola, i això no és veritat, però el temps ens donarà la raó, ja ens l'ha donada i ens la tornarà a donar. O que paralitzem el Pla de digitalització; jo els vull recordar que la digitalització del sistema educatiu és imparable, i en això s'està treballant, però que hi ha un programa en concret que, com s'ha dit abans i ha dit molt bé el senyor Strubell, doncs, no va comptar, ni tan sols inicialment, amb un consens ampli de la comunitat educativa i, per tant, el Govern i el Departament d'Ensenyament estan en el seu perfecte dret de revisar i de valorar l'oportunitat i la bondat d'aquest programa.

Deixin-me posar alguns exemples més concrets. Un és la setmana blanca; m'hi he de referir, perquè estem parlant de la setmana blanca justament en la setmana blanca. Escolti, en la seva moció hi ha un punt en concret que diu: «atendre la demanda dels pares i les mares». Sap què volen, els pares i les mares? Que no hi hagi setmana blanca o que no hi hagi una setmana blanca improvisada, com s'ha fet aquesta vegada. Recorda vostè, senyor Font, quina va ser la resposta que es va donar quan va començar a criticar-se la imposició de la setmana blanca, la resposta del seu Govern? Que les famílies se n'anessin a esquiar. Vostè sap el que costa, per a una família de quatre, tres o dos membres, una setmana a la neu? Si això és sensibilitat social, que m'ho expliqui, però són moltes les persones que aquests dies se'n recorden, de la setmana blanca, perquè vostès saben perfectament que en aquest país moltes persones treballadores, de molts sectors, no poden, de cap de les maneres, agafar-se dos, tres, quatre cinc dies per atendre els seus fills i filles. I no tot-hom pot tampoc sufragar les despeses que ocasiona la setmana blanca; tampoc amb els vuit euros que vostès van preveure per família.

Nosaltres no prendrem cap compromís que no puguem assumir, però no deixarem de fer, no deixarem d'atendre i no deixarem de treballar en allò que sigui imprescindible. Però brindis al sol, cap ni un, perquè d'alguns d'aquells brindis tenim la situació actual.

Hi ha aspectes de la moció, de la moció inicial –no tant amb les esmenes que vostè ha acceptat, que està en el seu dret de fer-ho–, que nosaltres inicialment podríem compartir, però vostès no han volgut que arribéssim a cap tipus d'acord.

I vaig acabant, i li ho dic des del màxim respecte i afecte personal: en una qüestió sí que el felicito, que vostè acceptant avui les esmenes –no ho dic per les del Grup d'Esquerra Republicana, però sí per les del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa– aconsegueix allò que quan governaven tots tres partits no van aconseguir mai, que és un amplíssim consens en política educativa. (*Remor de veus.*) I no vull furgar en la ferida de la LEC, perquè

en tot cas és la seva ferida, que no és la nostra, però el felicito perquè finalment, ni que sigui quan estan a l'oposició, s'han posat d'acord en un tema de país, perquè en això crec que sí que estem tots d'acord, que l'educació és un tema de país.

Acabo ja, estant totalment d'acord amb una frase que ahir va utilitzar la consellera en una resposta oral a vostè mateix, senyor diputat, quan deia que són, segur, moltes més les coses que ens uneixen que no pas les que ens separen. Jo estic convençuda que en el moment que això sigui possible –ja ho decidiran, ja ho decidirem– ens podrem posar tots plegats a treballar tant pel que fa a l'educació en un sentit ampli com pel que fa al desenvolupament puntual d'aquesta llei que vam poder elaborar i pactar conjuntament.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Únicament per dir que acceptem totes les esmenes presentades, com hem dit a la presentació de la moció, excepte les del Grup Popular, que han estat retirades, i entenem que la votació es produirà amb les esmenes incorporades a cada punt corresponent.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació, i votarem la moció amb les esmenes incorporades, presentades pels grups d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*) Senyor Turull? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 62 en contra i 18 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades pressupostàries (tram. 302-00011/09)

Passem ara al punt quinze de l'ordre del dia. És la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades pressupostàries. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López. (*Remor de veus. Pausa.*)

Ja pot començar, senyor diputat.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, permetin-me que comenci amb una confidència; ara estem en petit comitè, amb confiança amb la gent... Saben vostès per què em considero liberal? (*Veus de fons.*) Liberal, com a liberal; i neoliberal, si vol. Perquè tinc la sort de tenir els pares que tinc. Jo vinc d'una família de classe mitjana, mitjana treballadora, que hem viscut moltes crisis a casa, i moltes vegades ens hem hagut de retallar coses i despeses. Un és un que ha hagut de treballar per pagar-se la carrera. Jo estic molt orgullós d'això, jo estic molt orgullós de l'educació que m'han donat els meus pares. I, per tant, he vist a casa que quan s'havien de fer retallades, perquè no arribàvem a final de mes, hem vist el que retallàvem. Els meus pares han retallat en la meua educació? Mai –mai. Han retallat en el meu benestar? Mai. I això, per a mi –i miro el senyor Fernández Teixidó, que suposo serà el portaveu del Govern–, va ser, ha estat una guia de conducta important, perquè he vist que els meus pares retallaven en coses accessòries i no en allò que realment era important, i, per tant, d'això sempre els he donat les gràcies, per l'educació que m'han donat i pel benestar que jo he tingut de petit i que m'ha fet ser el que sóc.

La pregunta és: quan el Govern està en crisi, fa el que fa la majoria de les famílies, que és retallar allò que no és important? Doncs, fins ara no, senyor Teixidó, no. No ho ha fet. El que hem vist són seixanta dies, en seixanta dies, setanta-tres retallades en àmbits que són bàsics per a les persones. Per tant, la nostra moció el que ve és a posar la via popular entre la tisorada de Convergència i Unió i la despesa desenfrenada del tripartit.

Hi ha una altra via per fer les coses. I quina és aquesta via? Doncs, miri, molt fàcil. Agafin la nostra moció: allà on el senyor Ruiz vol reduir l'activitat hospitalària, nosaltres volem concentrar les mesures d'austeritat en la despesa que no sigui important; allà on el senyor Ruiz vol augmentar les llistes d'espera en les operacions, nosaltres el que diem és reduir fins al mínim imprescindible la difusió i les campanyes a la publicitat; allà on el senyor Cleries vol retallar les ajudes a les famílies, nosaltres diem: «Escolti'm, racionalitzem la dimensió de l'Administració»; allà on el senyor Cleries vol aturar la Llei de la dependència, nosaltres què diem: «Respectem la Llei d'estabilitat pressupostària»; allà on la senyora Rigau ens parla de menys professorat a les aules, nosaltres diem: «congelació radical durant tres anys de les empreses públiques»; allà on la senyora Rigau vol treure i reduir un 20 per cent les despeses als centres educatius, nosaltres diem: «Suprimim el 25 per cent del nombre d'entitats autònomes i el 30 per cent de les empreses públiques»; allà on la senyora Rigau ens diu: «Mantenim els mil barracots que hi ha a Catalunya», nosaltres diem: «Limitem la creació de noves agències»; allà on el senyor Mena ens diu: «menys recursos per a les universitats», nosaltres diem: «No creem nous consorcis.» Aquesta és la via que hem de seguir. Hi ha una alternativa a les retallades.

I ens podria dir: «Escolti, senyor diputat, senyor López, això està molt bé, però això és absolutament inaplica-

ble.» No, ho estem aplicant a Galícia. Què està fent el senyor Feijóo a Galícia? Els sonarà, senyor conseller, li sonarà molt: un 11 per cent de reducció pressupostària –11 per cent. Als departaments de Salut, Educació i Benestar, la reducció ha estat d'un 5,5 per cent, despesa corrent només. A la resta ha estat d'un 24,7 per cent, sabent prioritzar. I, senyor Teixidó, aquesta és la lògica del punt 1 de la nostra moció: prioritzem; que la retallada, que les polítiques d'estabilitat es concentrin als departaments que no siguin essencials, i deixem les polítiques de salut, deixem les polítiques socials i deixem les polítiques educatives, i sobretot deixem que en seixanta dies hem tingut setanta-tres retallades.

Jo li vaig dir: «No fem pagar sobre els ciutadans i sobre les famílies catalanes les errades del pitjor Govern que ha tingut Catalunya, que ha estat el Govern tripartit, set anys de política econòmica equivocada que ens ha portat allà on estem.» Però ara vostès en tenen la responsabilitat. Vostès han de passar de la mentalitat de l'oposició a la mentalitat de govern. Vostès ja han pres la mesura dels despatsos i ara han de prendre mesures econòmiques. I el que nosaltres els oferim, senyores i senyors diputats, és una via, és una alternativa a l'hora de realitzar els pressupostos: que no es concentrin en allò que és accessori i que es concentrin en allò que és important.

I un punt important: presentem ja els pressupostos –presentem ja els pressupostos. Jo sempre he dit el mateix: no podem perdonar al tripartit que per interessos electorals convoqués una elecció el 28 de novembre i obligués aquest país a no tenir pressupostos durant mesos. Això ens atura l'activitat econòmica. Per tant, no tinguem –amb això acabo, senyora presidenta–, no caiguem en l'error que per interessos electorals, Convergència i Unió endarrerixi els pressupostos –per interessos electorals– i obligui també l'economia i les famílies catalanes a no tenir uns pressupostos durant mesos.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana i Convergència i Unió. En primer lloc té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, ja els anuncio que, si es deixen tal com estan els dos primers punts de la moció del Partit Popular, nosaltres hi votarem a favor. Qualsevol modificació, doncs, farà que potser nosaltres plantejem el nostre posicionament –i em temo que serà el segon que he acabat de dir.

Hem fet una esmena al punt tercer, perquè era el que haurien de ser una part dels pressupostos per part del Partit Popular, perquè si només eren aquestes qües-

tions, la retallada o la reducció de les empreses i de les entitats públiques, doncs, em sembla que serien uns pressupostos molt i molt coixos, uns pressupostos que no servirien massa per a res, no? Per la qual cosa nosaltres no donarem cap suport a una proposta del Partit Popular sobre els pressupostos, perquè el Partit Popular, com ha dit ja el senyor López, és un partit –i ell mateix– liberal, jo diria que és ultraliberal, que és de dretes i que, evidentment, les seves propostes, que fa per al país, són propostes que milloren la vida d'un sector que ja la té prou solucionada i, en canvi, deterioren la dels altres sectors, els treballadors i treballadores, amb les seves propostes, que jo ara desgranaré.

Perquè la intervenció del senyor López s'assemblava més a la falla del cocodril, no? Se'n recorden? El que plorava per atraure les víctimes, no? Vostès, ja ho he dit, són un partit de dretes, ultraliberal, que no creu en el sector públic, i si pogués eliminaria tots els impostos. Tenen el senyor Coto allà que és un obses en aquest tema, no?, que vol eliminar tots els impostos o quasi tots els impostos.

Vostè, senyor López, ha presentat l'exemple de Galícia. Li explico l'exemple de Madrid. És perfecte. Explicuem l'exemple de Madrid de privatització dels serveis educatius, privatització dels serveis sanitaris..., fa que hi hagi un sector de la població que té uns serveis sanitaris molt deteriorats, i no vull explicar els processos que varen significar en algun hospital de prop de Madrid, del que era la política sanitària, la política pública del Partit Popular a Madrid. O sigui, aquesta és la seva política, per la qual cosa nosaltres no hi podem donar suport.

A més, ja es posaran d'acord per consensuar els pressupostos amb Convergència i Unió. Les dretes sempre es posen d'acord. Sempre arriben a un acord (*remor de veus*), i si es tracta d'economia, de diners i de butxaca, sempre es posen d'acord; no patim. Perquè estan completament d'acord amb els preceptes que el senyor Mas-Colell ens deia, no?, que cal reduir la despesa. Però jo li dic: una part molt significativa de la nostra despesa es finança amb ingressos finalistes, senyor Mas-Colell, per part de l'Estat, que no es poden retallar. Doncs, s'haurà de concentrar la retallada en salut, educació, benestar, cultura, recerca... Senyor López, no sigui tan ingenu –està bé que sigui liberal, però ingenu ja és una mica més preocupant, no?–, és que només podrà ser d'aquesta manera.

L'altre precepte: cal reduir personal. Aquesta és l'obsessió que també comparteix tota la dreta d'aquest país, no?, que no entenen el que representa el treballador públic per a l'estat del benestar; tenen la idea decimonònica del funcionari burocràtic. Estem parlant de treballadors i treballadores que desenvolupen serveis especials i essencials per al ciutadà, també per a la indústria i per a l'economia. És que si redueixen personal sanitari o personal educatiu estan reduint, evidentment, els serveis que es donen als usuaris, com per exemple deia la senyora Rigau l'altre dia a Girona, no? Deia que haurien d'estar contents, els funcionaris d'educació, els mestres i professors del nostre país, perquè ells tenen la feina assegurada i els altres no. Molt bé. Gran exemple que els dona la consellera del

ram, que demostra una insensibilitat, jo crec que indigna políticament d'una consellera d'Ensenyament, que sigui capaç de dir això a unes persones que han lluitat tant i que han ajudat tant a la cohesió social d'aquest país, que els digui que haurien d'estar contents, perquè tenen la feina assegurada –només faltaria.

Jo crec que vostès també coincideixen en la idea de desviar serveis públics cap a les xarxes privades. Deia l'exemple de Madrid, i és el que ens temem que irà passant aquí, com ja s'ha anat anunciant, no? És un error, ja que no estalvia recursos. L'exemple del sistema sanitari dels Estats Units d'Amèrica, doncs, és una demostració clara que és car i és ineficient socialment.

És que el conseller de Salut argumentava l'altre dia que el 25 per cent, ja, dels usuaris de la sanitat ja tenen mútues. Això vol dir que la sanitat tracta el 25 per cent dels ciutadans? No; és fals, això. Es va descuidar de dir que només és el 6 per cent dels majors de seixanta-cinc anys que tenen mútues, i aquests són, aquestes persones, aquesta franja d'edat és la que utilitza més intensament els serveis sanitaris. Se'n va oblidar. Evidentment, ell procura pel seu negoci, que és fomentar la sanitat privada, com ja ha dit des d'un primer moment, no? Jo crec que és insultar la intel·ligència dels ciutadans dir que la retallada no afectarà els serveis públics, senyor López; o, com deia el conseller de Salut, servirà per mantenir el sistema sanitari públic. Crearà, això sí, desigualtats socials i territorials.

En definitiva, el que nosaltres proposem és que hi ha d'haver, com ja va començar el Govern d'esquerreres..., combinar reducció de la despesa, increment dels ingressos fiscals, com ja també afirma el pla d'ajust que ha signat Convergència i Unió. Perquè un dels problemes més greus que ens dificulten encara la crisi amb garanties és la debilitat fiscal d'aquest país, que amb el PP i el PSOE i el suport incondicional de CiU ha anat reduint la pressió fiscal a les rendes més altes. Per això nosaltres proposem que cal superar una millor distribució fiscal eliminant el Sicav, introduint impostos relacionats amb els valors patrimonials, eliminant les normatives que permeten que el país sigui un refugi fiscal, com és en aquests moments. El control del frau i l'evasió fiscal, l'actualització tècnica dels mòduls, també donarien més marges...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Joan Boada Masoliver

...financers –i acabo–, però sobretot servirien per fer una justa distribució de la riquesa.

En definitiva, nosaltres, si no es toquen aquests dos primers punts, mantindrem el nostre suport. Si es toquen, es consensuen, tal com va la línia de les esmenes de Convergència i Unió, serà difícil que ens posem d'acord i, en tot cas, es veurà claríssimament qui pactarà els pressupostos d'aquest país: la dreta, que governa en aquests moments. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, surto per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta moció del Grup Parlamentari del Partit Popular, però em dóna la sensació que potser hauríem de cedir el torn, eh?, hauríem de cedir el torn al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, escoltar exactament quins són aquests acords als quals sembla, doncs, corre per l'ambient que han arribat en aquesta moció, i aleshores poder-nos posicionar la resta de grups parlamentaris. Perquè realment, l'exercici que ha fet ara el diputat Joan Boada i el que em toca fer a mi, doncs, és una mica virtual; virtual perquè ens estem referint a un text que sembla que en aquests moments..., el pacte respecte a aquesta moció, com el pacte que hem vist en la moció anterior, com el pacte que vam veure ahir entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular, doncs, sembla que desvirtua el text que en aquests moments estem debatent. Tot i així, faré aquest exercici virtual; faré veure que no hi ha aquest pacte, i em referiré a la seva moció.

Pel que fa al primer punt, evitar la implementació de mesures de retallada en aquells departaments d'Ensenyament, Benestar i Família, i de Salut. Evidentment, hi donarem suport; hi donarem suport *si* el redactat queda d'aquesta manera. Ara veurem la següent intervenció, perquè molt probablement no quedarà d'aquesta manera.

Quant a presentar els pressupostos, havíem presentat una esmena quant a situar el termini temporal en el semestre; en el semestre atenent als pressupostos que es van presentar el 2004, sense anar més lluny. I, de fet, el 2004 també van haver-hi unes eleccions, el mes de novembre, que el primer Govern catalanista i d'esquerreres l'any 2004 va poder presentar els pressupostos i van ser al voltant del mes de juny. Lògic, lògic per a qualsevol govern que entra –lògic per a qualsevol govern que entra–: ha de veure el que hi ha, i a partir d'aquí aplicar les seves polítiques. I, per tant, enteníem que aquest termini temporal era molt més raonable. Ara bé, també estarem amatents a aquells pactes secrets que sembla que hi han entre Convergència i Unió i el Partit Popular, per veure si han trobat alguna fórmula, diguéssim, així, escapant-se per la dreta –per la dreta–, per presentar uns pressupostos que no hagin passat pel Govern, potser, potser tracta d'això.

Quant al seu punt d'elaborar uns pressupostos respectant la Llei d'estabilitat pressupostària, evidentment, és que s'està respectant des del primer moment. I aquí entràriem o obriríem un altre debat que en mateix hemicicle hem tingut moltes vegades: la seva aposta, des del Partit Popular, per la llei del dèficit zero; una aposta que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sempre hem criticat. Hem entès l'estabilitat pressupostària, que hi hagi un marge, un marge per tenir

un dèficit raonable; amb això estarem d'acord. Però aplicar un dèficit zero, i més en aquests moments, voldria dir escanyar encara més les finances de la Generalitat de Catalunya.

Quant a l'elaboració d'un pla específic de racionalització del sector públic, aquí els hem presentat una esmena, una esmena que..., realment ens ha estranyat com en el seu redactat inicial no feien, no feien referència al decret llei del passat mes d'agost, el 4/2010, on ja hi havia tota una sèrie de mesures de racionalització i simplificació de l'Administració, aquelles més de seixanta entitats públiques que amb aquest procés de racionalització, doncs, quedaven reduïdes. Doncs bé, continuem treballant en aquest sentit.

I, finalment, un punt d'alerta; un punt d'alerta perquè demanem aquests punts, l'1, el 2, el 3 i el 4 d'aquest punt e, quedin suprimits. Un punt d'alerta. Diu el quart punt –i això va per Convergència i Unió–: «No crear nous consorcis en els propers tres anys.» No volem crear el Consorci Tributari de Catalunya? Perquè si voten a favor d'aquest punt, si voten a favor d'aquest punt de no crear nous consorcis, realment, avui hauríem fet una gran passa enrere, que serà no permetre que els propers tres anys es creï el Consorci Tributari de Catalunya. Per tant, avís per a navegants: compte amb el que votem, compte amb el que votem avui en aquesta moció.

Per tant, estarem amatents a aquest pacte Convergència i Unió - Partit Popular, a veure què ens depara, i evidentment, en funció dels seus pactes, decidirem el nostre vot.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputades, consellers, només dues qüestions prèvies, prèvies a entrar al que crec que és el cor de la intervenció. La primera, dirigida al senyor López, en el sentit..., senyor López, vostè és un liberal, jo això ho valoro, però permeti'm que..., és un liberal precipitat. En quin sentit li ho dic? –en quin sentit li ho dic? Vostè parla d'un conjunt de mesures com si les tingués aplicades totes, i reclama alhora un pressupost per fixar les prioritats. O una cosa o l'altra, diputat. És a dir... Però ho ha fet bé en la seva intervenció; diu: «Cal un pressupost per tenir prioritats», però ha fet una perdigonada d'un conjunt de coses, que diu: «retallades que s'han efectuat». O una cosa o l'altra, diputat. Però..., no és una qüestió essencial, però cregui'm que penso que és..., forma part de la intervenció política, però admeti'm que jo això no ho acabi de compartir de la manera que ho fa. Entenc el posicionament que vostè vol tenir.

I per al senyor De los Ríos una altra precisió, diputat, respecte a un dels punts de la moció, que és aquest

«compte, compte, compte que no tindran vostès cap possibilitat de tenir cap agència». Què diu? «Excepció en aquells supòsits que per imperatiu legal, per a la prestació conjunta amb altres administracions públiques, afectin...» –diputat De los Ríos– «el consorci». Els punts s'han de llegir sencers. (*Veus de fons.*) No, home, no em digui que no, perquè és més clar que l'aigua. No em digui que no –no em digui que no. Els punts s'han de llegir sencers.

Dit això, anem al cor, anem al cor de l'assumpte, per no perdre'l. Vull només parlar, senyores i senyors diputats, de tres coses: premissa major, mètode i instrument.

Premissa major: on som? On ens va deixar el tripartit. Amb quin dèficit? Tres punt nou. Amb quin deute? Segons el tercer trimestre, paper del Banc d'Espanya: 38.000 milions. I alguna cosa haurem de fer al respecte. Per tant, què hem de fer? Política d'ajust, política... Una política d'ajust que és nova? No, no, no. Jo, des d'aquesta tribuna, vaig tenir l'oportunitat de dir què: «El Govern Zapatero havia estat el Govern que més retallada històrica havia fet en l'època de la democràcia espanyola». Era un *hooligan*, en Zapatero? Per algunes de les actituds podríem dubtar-ne, però per aquesta qüestió no; perquè va fer, justament, una retallada que els va condicionar a tots vostès, aquest Govern tan d'esquerres –tan d'esquerres i tan d'esquerres– a venir aquí a abaixar els sous dels funcionaris, aquests per als quals vostè, senyor Boada, pateix tant. Vostès van abaixar els sous als funcionaris.

I a veure si ens en recordem, perquè vénen aquí a dir: «A què s'atreviran, vostès?» Se'ns ha passat pel cap aquest any fer aquesta rebaixa que vostè amb el seu vot va donar suport al Govern? No ens ha passat pel cap. Vostès ho han fet, nosaltres no. Vostès ho van fer i ens ve a donar lliçons aquí? Home..., d'activitat amb relació... Vostès ho van fer amb el seu Govern. I nosaltres hi vàrem votar en contra, recordin-ho, per una qüestió: perquè això ho acompanyaven, a més, per a més *inrri*, d'increment d'impostos, com sempre fan tots vostès. Per això nosaltres vàrem tenir el que vàrem fer. Però la situació és que ens trobem amb aquest *marrón* que la seva incompetència ens ha deixat sobre la taula. (*Remor de veus.*) Aquest és el *marrón* de la seva incompetència en aquesta taula. I amb tranquil·litat els diem el següent –i amb tranquil·litat els diem el següent–: què hem de fer, si no..., vostè posava l'exemple, ho personalitzava, però, diputat, el que vostè personalitzava serveix per a totes les famílies catalanes. Què fa una família quan, poquet a poquet, va baixant el seu capítol d'ingressos? Doncs, ajusta, en funció de prioritats. I, com és natural –com és natural–, retalla allò que menys imprescindible és. És el Govern de Catalunya malèfic respecte a les seves prioritats? No voldrà retallar allò que és *imprescindible* retallar per sostenir el servei que volem donar? Doncs, jo crec, sincerament, que no. I això és el que farà el Govern.

Deixi'm que digui una cosa més que crec que té interès. S'ha generalitzat aquesta expressió, que jo crec que és espúria i grollera, de la retallada. Em sembla grollera, d'una vulgaritat extrema. De quines retallades parlem? Parlem d'ajustament; parlem, senzi-

llament, de tenir prioritats que ajustin, que és diferent, prioritats que ajustin aquelles necessitats que hi haurem de fer front des de l'Administració. El Govern tindrà un conjunt de prioritats, obeirà a un plantejament pressupostari, el portarem a la cambra, es discutirà i aquí veurem cadascú les prioritats. *(Veus de fons.)* No, per *recortar y pegar*, diputat Ferran, allò seu..., però no *pegaba ni con cola*. Que ho entén, Ferran, això? Vostès *recortaban, pegaban...*, però, miri on són –miri on són. Després de *recortar...* *(Veus de fons.)* Sí, on estarem nosaltres. Els queda un temps per verificar que nosaltres estarem allà on estan vostès avui. I el fet és que el poble de Catalunya ha parlat sobre el seu *recorta y pega* –ha parlat sobre el seu *recorta y pega*. No en parlem, d'això. L'instrument? Els pressupostos. Què hem pactat? Hem pactat una cosa que els deu satisfer a tots: que aquest Govern presentarà els pressupostos davant dels grups parlamentaris en una data que hem fixat.

Vull dir-li, senyor Sergio de los Ríos, que la seva reflexió jo la comparteixo. Em sembla raonable. Però s'ha decidit una altra cosa, s'ha decidit que «quatre mesos». Vostè en plantejava sis. A mi això em sembla assenyat: quatre mesos –quatre mesos. De què depèn, aquest pressupost? Òbviament, parlava l'altre dia el conseller...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Antoni Fernández Teixidó

...Mas-Colell –vaig acabant, presidenta, deixi'm deu segons–, presentava el senyor Mas-Colell una idea respecte al famós Pla de viabilitat. Estem discutint amb aquest Govern que vostès li han donat suport anys i panys, i no ens en sortim. Podem tenir uns pressupostos, si no ens en sortim, amb el debat del Govern espanyol? Doncs, costarà. I necessitem temps, perquè no ens doblegaran, perquè aguantarem i tindrem una xifra d'ingressos com la que Déu mana. Amb aquesta xifra d'ingressos, amb les prioritats que calen, ben estudiades i ben presentades, presentarem un pressupost en aquesta cambra.

Les nostres esmenes, senyora presidenta, van en la línia següent: primera, afegir un adjectiu a un substantiu: «bàsics» a serveis. Segona, inevitable, presentem els pressupostos quan ho hem convingut populars i nosaltres. I, la tercera, evitem aquests tants per cents, que jo crec que fan poc fiable i poc recomanable un punt de la seva moció.

Només he d'afegir «gràcies» perquè hem estat capaços d'arribar a aquest acord, perquè vostès han estat capaços de *retirar* totes les seves esmenes a les altres mocions i tenir una posició que ens permet un acord sobre aquest punt, que, a més, beneficiarà el conjunt de les diputades i dels diputats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció. Gràcies, presidenta.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada, per quin motiu...?

Joan Boada Masoliver

Només per una precisió d'una declaració del senyor Fernández, és una precisió...

La presidenta

Trenta segons.

Joan Boada Masoliver

No..., perquè l'aprovació del Decret llei al Congrés dels Diputats es va fer amb l'abstenció de Convergència i Unió que va permetre que s'aprovés. Sense l'abstenció no s'hauria aprovat. I només afegir que és un decret llei d'obligat compliment que el Govern de la Generalitat havia de complir-lo. O sigui que qui va provocar el 5 per cent de descompte als funcionaris va ser l'abstenció de Convergència i Unió.

(Remor de veus. Sergi de los Ríos i Martínez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor De los Ríos, per quin motiu...?

Sergi de los Ríos i Martínez

Sí, presidenta, per una al·lusió directa del diputat...

La presidenta

Trenta segons.

Sergi de los Ríos i Martínez

Sí, referent a aquest últim punt de la no-creació de nous consorcis. Senyor Teixidó, evidentment, me l'he llegida, me l'he llegida tota. Vostè només ha llegit fins a la meitat. Perquè diu, en quins àmbits? En l'àmbit de la salut, l'educació, els serveis socials, l'impuls de l'economia productiva i del treball. En cap cas parla de l'àmbit de les finances, que és on estaria aquest consorci tributari de Catalunya. Per tant, si voten a favor d'aquest punt anul·len la possibilitat durant els propers tres anys de tenir consorci tributari de Catalunya.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó, per quin motiu?

Antoni Fernández Teixidó

Presidenta, ara, per part del senyor Boada. Senyor Boada, vostè...

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

...vestirà la mona com vulgui. M'entén? La mona té senyes d'identitats clares: el tripartit i el Govern socialista fent la retallada més important de la història. Senyali a qui vulgui, l'electorat ho va tenir molt clar.

I, senyor De los Ríos, per fer aquests serveis bàsics de què estem parlant, com ho farem sense un consorci? Hi ha un paraigua, que és l'Agència Tributària de Catalunya, l'Agència Tributària espanyola i un consorci que ha de facilitar el que aquesta esmena preveu. El que no volem és agències a dojo, com, per cert, vostès ens tenien acostumats.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta..., diputados y diputadas, estamos viviendo una historia de amor en directo, y es una historia de amor muy bonita, es encantadora y entrañable entre los grupos de Convergència i Unió y el Partido Popular. Y digo «una historia de amor» porque las mociones que presentan ambos grupos parecen consensuadas. (*Veus de fons.*) Sí, parecen consensuadas. Bueno, si no lo son, lo parecen, porque al final las apariencias y la realidad, pues nos acaban condicionando a todos, ¿no?

El señor López ha empezado su relato con esta confianza histórica y personal muy efectivo, porque el señor Lakoff y el teatro están liando mucho la política, pero tenía un pequeño problema, porque planteaba que las familias cuando tienen problemas económicos se recortan en lo importante. Lo que pasa es que lo que ustedes..., y ustedes plantean es que además prescindamos de un sueldo. Porque cuando ustedes están dispuestos a renunciar a 400 millones de euros anuales para hacer políticas sociales lo de la historia de la familia que se esfuerza en no recortar en educación, en salud, pues no cuela. Es bonita, es efectiva, y quedará muy bien transcrita en el acta, pero no creo que sea muy real.

Más allá de eso, en cuanto al posicionamiento de Ciutadans respecto a su moción, estamos de acuerdo y votaremos favorablemente al primero y al segundo punto. Votamos a pesar de que sabemos que son fuegos artificiales. Sabemos que son principios muy generales, principios que, en definitiva, compartimos muchos grupos de esta cámara, a pesar de que sabemos que detrás de este principio después se ocultan otras cosas, porque al final la patita se les ve a ustedes dos. Pero, de cualquier manera, en cuanto que a principios generales vamos a darle apoyo. Porque son principios que

hemos defendido permanentemente en esta cámara y hemos defendido nuestra acción política, que es evitar que los recortes afecten a los pilares básicos del estado de bienestar como: la educación, la salud, las políticas sociales y la dependencia. De todas formas..., bueno, más allá que es una operación genérica y que compartimos, y que hemos defendido, entendemos que detrás de ella se esconden esos pactos secretos, y acuerdos secretos, que vemos y comprobamos permanentemente que existen de su grupo y de Convergència i Unió.

En cuanto al segundo punto, el tema de presupuesto, en Catalunya lo normal se ha vuelto extraordinario. Yo no sé cuándo tenían ustedes previsto presentarlos. Yo he visto la propuesta que han presentado ustedes, la enmienda..., en los primeros seis meses, o no, o en el cuarto trimestre. Yo creo que lo normal es que cuando uno está prorrogando los presupuestos, lo normal es que estos presupuestos se presenten cuanto antes. Eso sería lo óptimo. ¿Marcar que es en abril? Bueno, es un buen principio, pero creemos que tendría que ser –discúlpenme si no es así, si no ha sido así, discúlpenme–, pero creemos que sería lo normal, lo obvio, si hay que votar lo obvio, pues, fenomenal, ahí estaremos.

En cuanto al tercer punto, y finalizo, sinceramente creemos que la labor de gobierno, y presentar los presupuestos o el anteproyecto, corresponde al Grupo Parlamentario de Convergència i Unió y al Gobierno de la Generalitat. Encorsetar, limitar las propuestas de este Gobierno en el anteproyecto nos parece innecesaria. Creemos que los criterios y los principios los marca el Gobierno y la discusión que tenemos que tener en esta cámara sobre los presupuestos son aquellos que condicionen.

Yo, sinceramente, los porcentajes del 20 o del 30 por ciento en la reducción de agencias, empresas y consorcios no lo sé. Supongo que ustedes han hecho un estudio exhaustivo. Yo creo que merecerá que ese porcentaje, más allá que busque un titular en medios de comunicación conforme hemos recortado gastos...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...en consorcios –finalizo, finalizo–, se plantee en esta cámara después un análisis exhaustivo y racional, que creo que va en la línea de lo que Convergència ha planteado, de la reducción de estos entes administrativos.

Gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Anuncio el vot negatiu del Subgrup de Solidaritat Catalana per la Inde-

pendència a aquesta moció, perquè, per a nosaltres, i atenent, sobretot, a criteris estrictament aritmètics, és un autèntic brindis al sol. Plantejar que en aquests moments es pot retallar el dèficit públic sense retallar les despeses en ensenyament, benestar i família i salut és impossible –és impossible. I els senyors del Partit Popular ho haurien de saber, perquè representen més del 60 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Vostès el que plantegen és convèncer el Parlament de Catalunya que dos més dos són tres; doncs, no, mirin, dos més dos són quatre i seguiran sent quatre.

Si volem realment fer un plantejament de mantenir la despesa en sanitat, en educació i en benestar i família hem d'anar cap a un plantejament de com incrementem ingressos a la Generalitat de Catalunya, no per la via, evidentment, de l'increment d'impostos, sinó per la via del que anomenem «concert econòmic», del que anomenem que tot els impostos que es paguen al nostre país es quedin a Catalunya.

Les polítiques d'austeritat, que evidentment comparim, no han de ser fruit d'un context de crisi econòmica, no han de ser fruit d'un moment d'escanyament dels ingressos públics, han de ser part de la cultura política i de la cultura econòmica i de la cultura de la gestió dels recursos públics de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, quan vostès plantegen respectar la Llei d'estabilitat pressupostària, la contenció del dèficit públic i, alhora, plantegen mantenir la despesa en els pressupostos que generen més despesa de tota la Generalitat de Catalunya ens sembla una mesura populista, demagògica, i que no afronta realment el contingut essencial del debat polític que aquí plantegem. Saben que això no es pot complir.

D'altra banda, l'esmena que planteja Convergència i Unió, que diu que «la contenció de la despesa i d'austeritat no representi una retallada dels recursos i de la qualitat dels serveis bàsics de les persones», ens sembla, evidentment, un tema absolutament subjectiu, perquè el concepte «serveis bàsics» és un concepte absolutament subjectiu.

De tal manera que quan facin vostès la liquidació pressupostària ens retallaran els serveis bàsics, que seran aquells que vostès no hagin retallat. I diran: «Molt bé. Aquests són els serveis bàsics, els que no hem retallat, i els altres no eren bàsics.» I ara ens explicarà el senyor Fernández Teixidó amb la seva oratòria, eh?, expansiva, com aquests, efectivament, no eren bàsics.

Per tant..., home!, no ens vulguin fer passar aquí bou per bèstia grossa, assumim la realitat, i és que hem d'anar cap a un increment dels ingressos per la via de la recuperació de l'espòli fiscal que en aquests moments s'emporta l'Estat espanyol, perquè, si no, el que fem, una vegada més, és enganyar la ciutadania, amagar els problemes de fons que té el país, intentar quedar molt bé en els textos polítics, però després la realitat no es correspon, de cap manera, amb la voluntat política que manifesta el Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Senyora presidenta..., senyors diputats, senyores diputades, honorables consellers, passo a anunciar el sentit del meu vot i a exposar-ne els motius. El Grup Parlamentari Socialista no vam presentar esmenes a la proposta de moció del PP, perquè pensàvem recolzar els dos primers punts. El primer deia que la contenció de la despesa no suposaria una retallada dels recursos ni de la qualitat dels serveis a les persones, i nosaltres hi estàvem d'acord. I el segon que va presentar el PP instava el Govern a portar els pressupostos al Parlament abans d'acabar abril, i nosaltres també hi estàvem d'acord.

Però, bé, ahir vam assistir, i avui també, a la primera vegada que les mocions dels grups de l'oposició pateixen retallades per part del Grup de Convergència i Unió. I, per tant, en aquests moments estem assistint a: el Partit Popular fent de crossa de Convergència i Unió, pactant retallades a les mocions que va presentar el Partit Popular.

Per tant, els anuncio que, amb les esmenes i les transaccions a què s'ha arribat amb Convergència, el meu grup parlamentari hi votarà en contra.

Les dues retallades que ha patit la moció presentada pel Partit Popular i que nosaltres hi estem en contra. La primera retallada de la moció té a veure amb el pressupost. Jo li dic, senyor López, que el mes d'abril no tindrem el pressupost aquí, al Parlament. I això és el que vostè havia posat a la moció que nosaltres estàvem disposats a votar-li a favor. I no el tindrà perquè el que ha pactat, el text que ha pactat, el que diu és que hi haurà una reunió informal, i per tant no tindrem aquí els pressupostos aprovats pel Govern i portats abans que acabi abril a aquesta cambra. I això per nosaltres el que significa és que el pressupost, que és l'instrument més important per demostrar les voluntats polítiques –unes voluntats polítiques molt necessàries en aquest moment, unes iniciatives per tirar endavant i sortir de la crisi–..., doncs, aquest procés s'anirà dilatant, no sabem quan el tindrem, és evident que el tindrem després de les eleccions municipals. Per tant, amb aquesta transacció del Partit Popular i Convergència el que fem és dilatar el procés de la sortida de la crisi i no deixar que aquest Parlament pugui parlar i debatre els pressupostos abans que acabi aquest primer quadrimestre.

I la segona retallada. El senyor Teixidó parlava d'un adjectiu que el posava a un substantiu, que era l'adjectiu «bàsic». Què és bàsic i què no és bàsic? Han fet un glossari de la moció per saber específicament què és el que vol dir bàsic per vostès? Jo crec que les retallades que estem coneixent, doncs, afecten concretament serveis bàsics. No respectar la Llei de la dependència és una retallada bàsica o accessòria, senyor López?

Jo, que sí que he llegit els papers que han presentat i també el que ha anat aprovant el Govern en el que por-

ta fent acció de govern..., la instrucció, per exemple, de funció pública, que parla de quina manera no es cobreixen els serveis bàsics, jo crec que ho està afectant absolutament tot. I això vol dir, per exemple, que a les residències de l'ICASS, doncs, no es cobreixen les baixes de les hores no treballades, de la formació sindical... I això està afectant, doncs, la higiene o els tractaments mèdics o pal·liatius dels usuaris. Això és una retallada bàsica o una retallada accessòria?

Jo crec que tenim molt clar que l'adjectiu «bàsic» el que fa és, doncs, deixar clar en aquest Parlament que aniran junts a passar la tisora i a dilatar el debat pres-supostari.

En definitiva, el meu grup recolzava una moció que instava el Govern a no fer retallades, i ara la moció donarà carta blanca a les retallades. I el meu grup recolzava una moció que instava el Govern a presentar el projecte de pressupostos a la cambra, i ara el que tinc clar és que no disposarem d'aquest pressupost abans que acabi el mes d'abril.

Per tant, des del Grup Socialista votarem en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Boada, jo sóc liberal. El que es pregunta la gent de Catalunya és vostès què són. Perquè vostès van començar sent comunistes, després van passar a ser eurocomunistes, després ecosocialistes, després ecopacifistes, i ara són roig, verd, violeta i no sé quants colors més. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Nosaltres tenim molt clar i des de fa molt temps el que som. I vostè ens ha parlat aquí donant-nos lliçons. On ha estat vostè durant els quatre últims anys? Suposo que ha estat al Govern. I la senyora Granados ens feia un discurs sobre l'accessori i el bàsic.

Vostès han format part d'un govern que augmentat un 318 per cent el sector públic de la Generalitat. Vostès han format part d'un govern que ha augmentat un 66 per cent els sous i els càrrecs públics. Vostès han format part d'un govern que ha augmentat un 59 per cent els alts càrrecs i el personal de confiança. Vostès han format part d'un govern que ha augmentat en 330.000 persones els aturats a Catalunya. A això què li diu: bàsic o accessori? 330.000 persones!

Vostès van formar part d'un govern que ha obligat cent mil catalans..., que no tenen ni feina ni cap tipus de prestació. Han format part d'un govern que ha obligat 154.000 joves de Catalunya a ni treballar ni estudiar. (*Veus de fons.*) Han format part d'un govern... Senyor Boada, escolti bé, que li estic parlant de coses bàsiques per a la ciutadana. Han format part d'un govern, senyor Boada, que ha obligat 675.000 –675.000– pen-

sionistes catalans a viure sota el llindar de la pobresa. Han format d'un govern que ens ha deixat un dèficit de prop de 7.800 milions d'euros. Han format part d'un govern que ha obligat, només en els dos anys de la crisi, els primers anys de la crisi, a tancar nou mil empreses. Han format part d'un govern que en l'últim any ha obligat cent sis autònoms cada dia a tancar. A això és al que vostès vénen. (*Remor de veus.*)

Vostès han format part d'un govern... (*Persisteix la remor de veus.*) Vostès...

La presidenta

Senyor diputat... Senyor diputat, ha de pronunciar-se sobre l'esmena.

Rafael López i Rueda

Ara em pronuncio, de seguida.

La presidenta

Ara mateix, si és possible.

Rafael López i Rueda

Però jo crec que és substancial per al debat.

Vostès han format d'un govern que ha tancat noranta-vuit línies de col·legis, han format d'un govern que ha mantingut mil barracons i han format part d'un govern, i vostè em parlava de la Llei de dependència, que ha obligat 54.000 catalans a estar en llista d'espera i a disset mil catalans a morir sense rebre la prestació. (*Fora remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael López i Rueda

I, si no, li ho he preguntat a l'anterior consellera. Per tant, això és bàsic o accessori?

I vostès vénen a aquest Parlament a donar-nos lliçons, a nosaltres, sobre el que hem fer? Vostès vénen a aquest Parlament a donar lliçons? Vostès són els menys indicats, perquè la culpa que avui estiguem parlem de tot això és vostra –és vostra–, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Partit Socialista i Esquerra Republicana.

La presidenta

Senyor diputat, si us plau.

Rafael López i Rueda

I, per tant, això és el que estem parlant avui aquí, en aquest Parlament. I si avui parlem de retallades i de tisorades i no utilitzem l'eufemisme que ens feia la legislatura passada el Partit Socialista, si estem par-

lant de retallades i tisorades, és perquè la situació és aquesta que tenim.

Nosaltres admetrem –hem arribat a una transacció que li farem arribar, senyora presidenta– les esmenes de Convergència i Unió. Primer, hi posarem «bàsics»; ens sembla bé. *(Remor de veus.)* Segon –segon–, diem que els pressupostos han d'estar aquí abans del 30 d'abril. I després li admetem treure els percentatges. Sempre amb el compromís que el nostre partit –ens sembla important– garantirà que les polítiques de retallades i les polítiques no afectin els serveis bàsics de les persones.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada, per quin motiu?

Joan Boada Masoliver

Per una precisió, altra vegada, també.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Boada Masoliver

No, li deia al senyor López que jo formo part d'un partit, que n'estic molt orgullós, dels seus orígens comunistes, que els anys quaranta, cinquanta, seixanta, setanta, lluitava per les llibertats dels ciutadans. Vostès tenen un fundador d'un partit que precisament assassinava els defensors de les llibertats.

(Fora remor de veus. Sergi de los Ríos i Martínez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sergi de los Ríos, per quin motiu?

Sergi de los Ríos i Martínez

Per una qüestió d'ordre, poder tenir coneixement de quines són les transaccions.

Per tant, pregaríem que fossin llegides.

La presidenta

De seguida..., estem cridant a votació i les llegirem.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Enric Millo, per quin motiu?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, per demanar al diputat Boada que tingui la decència i la dignitat de retirar una acusació gravíssima, absolutament intolerable i inacceptable en aquesta cambra, que és acusar d'assassí una persona que no es mereix de cap manera aquesta qualificació i que està encara en vida, i que no té cap justificació que se li digui aquesta qüestió.

Per tant, li demano al senyor Boada que tingui la dignitat i la decència de retirar aquí i ara aquesta afirmació que acaba de fer.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada?

Joan Boada Masoliver

Té raó el senyor Millo que cal una precisió: la persona de què jo parlava formava part d'un govern que signava penes de mort als defensors de la llibertat.

(Remor de veus. Pausa llarga.)

La presidenta

La moció que passarem a votar a continuació... S'han acceptat unes emenes transaccionals respecte de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió que són les següents.

En el punt 1 afegir després de «serveis»..., afegir-hi «bàsics».

El punt 2 queda de la següent manera: «Presentar als grups parlamentaris abans del 30 d'abril d'enguany els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2011.»

I en el punt 3, apartat 2 de la lletra e: «La reducció de manera substancial i significativa en termes pressupostaris i de nombre d'entitats autònomes administratives i empreses públiques existents.»

Per tant, passarem a votar la moció amb aquesta esmena transaccional.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 79 vots a favor, 50 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les consultes populars sobre la independència (tram. 302-00012/09)

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les consultes populars sobre la independència. Té la paraula per exposar-la, en nom del Subgrup Parlamen-

tari de Solidaritat Catalana per la Independència, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, he demanat a la Mesa del Parlament que em permetin acumular el temps de l'exposició de la moció i també del posicionament respecte de les esmenes presentades, en el sentit que la moció que votarem és fruit d'un acord a què hem arribat, a partir d'una esmena, amb Convergència i Unió. Per tant, ens ha semblat més lògic exposar ja directament quin és el contingut d'aquest acord.

En primer lloc, vull dir que intervinc amb orgull en nom de Solidaritat Catalana per la Independència. I ho faig amb orgull pel que representa Solidaritat Catalana per la Independència i perquè avui donem una vegada més compliment al nostre compromís electoral de portar la independència al Parlament de Catalunya i de portar el debat de la llei de declaració d'independència al Parlament de Catalunya. Ens van votar 103.000 ciutadans per fer aquesta tasca política en el si del Parlament de Catalunya, i com a Solidaritat Catalana per la Independència la fem i la continuarem fent durant els propers anys, fins que acabi la present legislatura, per tornar a revalidar aquest suport davant de la ciutadania de Catalunya. Que no tingui ningú cap dubte sobre la nostra perseverança, la nostra tenacitat i el nostre compromís a complir la tasca que ens ha encomanat el poble de Catalunya.

La moció que avui votarem, com deia, ha estat fruit d'un acord amb el grup majoritari de la cambra, de Convergència i Unió, i significa sense cap mena de dubte un pas important en el camí de la declaració d'independència que aquest Parlament, més aviat que tard, acabarà votant favorablement. De fet, la perspicàcia espanyola ja se n'ha adonat; la perspicàcia espanyola ja se n'ha adonat i el diari *ABC*, el diari degà de la premsa espanyola, avui titula així: «Cataluña ya camina hacia la independencia.» Espanya, com tots vostès saben, té una dilatada experiència en nacions que abans formaven part d'Espanya i han aconseguit la seva independència, el seu estat propi, des de Flandes, Guinea, Cuba..., o sigui que és normal que la seva perspicàcia en aquestes qüestions de quan les nacions van camí de la seva independència, com la catalana, sigui molt més fina que la de tots nosaltres. Ells tenen molta experiència en el fet que nacions que formaven part d'Espanya hagin aconseguit el seu estat propi.

També és de destacar que avui, en el programa *Els matins de TV3*, quan es preguntava si s'estava d'acord que el Parlament de Catalunya donés suport a la consulta sobre la independència i el dret a l'autodeterminació, més d'un 90 per cent de ciutadans, quan jo ho he pogut veure aquest matí, deien que sí, que estan d'acord que aquest Parlament de Catalunya debati sobre la independència, doni suport a la consulta sobre la independència i doni suport al dret a l'autodeterminació dels pobles. Per tant, comptem amb un suport majoritari del poble de Catalunya.

La moció recull bàsicament quatre aspectes. El primer i més essencial: és la primera vegada en la història del Parlament de Catalunya, en la història del Ple del Parlament de Catalunya, d'aquest Ple, d'aquestemicicle, que es votarà el dret a l'autodeterminació; amb aquestes paraules: «el dret a l'autodeterminació». De les anteriors tres ocasions en què s'ha votat, en dues es va fer en comissió –per tant, no es va fer en el Ple del Parlament– i en la de l'any 1998 es parlava del dret del poble català a determinar lliurement el seu futur; per tant, no s'explicitava allò que reconeix el Pacte internacional de drets civils i polítics de Nova York, que és el dret a l'autodeterminació dels pobles, com sí que reconeix aquesta moció en el seu primer punt, que diu textualment: «Es reconeix el dret a l'autodeterminació dels pobles com a dret irrenunciable del poble de Catalunya.» És el reconeixement més clar i explícit que ha fet mai el Parlament de Catalunya respecte al dret a l'autodeterminació com a dret irrenunciable del poble català.

Es reconeix també –en un aspecte que té un calat polític que vostès han de tenir en molta consideració– el Parlament de Catalunya com a seu de la sobirania del poble de Catalunya. És també la primera vegada que aquest Parlament es reconeix a ell mateix com a seu de la sobirania del poble de Catalunya. Per tant, avui el Parlament de Catalunya votarà que la sobirania del poble de Catalunya no recau en les Corts espanyoles, no recau en Madrid, no recau en un estat espanyol i en una capital de l'Estat espanyol i en unes corts espanyoles que ens neguen els nostres drets fonamentals. Avui el Parlament de Catalunya fa un acte de sobirania, d'afirmació, i reconeix que la seu de la sobirania és part del Parlament de Catalunya.

Així és com avui, *de facto*, ja hauran votat els articles 1, 2 i 3 de la llei de declaració d'independència que ha presentat Solidaritat Catalana per la Independència. L'article primer, que diu: «Catalunya és una nació»; l'article segon, que diu: «El poble de Catalunya és l'únic titular de la sobirania nacional», avui es votarà en aquesta moció, i l'article 3: «El Parlament de Catalunya és el representant democràticament elegit del poble de Catalunya.» Encara no es votarà l'article 7, ben cert –ja tindran l'oportunitat de fer-ho–, que és: «La decisió de declarar la independència li correspon al poble de Catalunya com a titular de la sobirania nacional, i al Parlament de Catalunya com a representant seu democràticament elegit.» Ja hem fet un primer pas: aprovarem *de facto* els tres primers articles de la llei de declaració d'independència. El setè ja tindran l'oportunitat d'aprovar-lo quan es porti a terme aquest debat, que esperem que es faci amb la màxima diligència; així li demanem a la Mesa del Parlament de Catalunya.

També en un altre punt de la moció agraïm, com no podia ser d'altra manera, la tasca, la implicació de les persones voluntàries i de la gent que participa en la consulta sobre la independència. Des d'aquí hem de felicitar, hem d'agrair, hem d'encoratjar i hem d'aplaudir aquests milers i milers de voluntaris que abnegadament, de forma voluntària, han organitzat el procés més meravellós que ha organitzat mai el sobiranis-

me: el procés de consulta sobre la independència. Un aplaudiment i una felicitació des del Parlament de Catalunya.

I un darrer punt, on es dona un suport explícit a la consulta sobre la independència a la nostra capital, a la ciutat de Barcelona, i als altres pobles de Catalunya. I des d'aquí també agrair l'assistència d'Alfred Bosch, de Víctor, de Xavi, de tots els representants de Barcelona Decideix que avui ens acompanyen i que realment ens fa molt de goig que avui siguin presents amb tots nosaltres. I obre la porta, aquest punt obre la porta, atès el suport explícit que dona el Parlament de Catalunya a la consulta sobre la independència, que, si Barcelona Decideix així ho demana, es cedeixi un espai del Parlament de Catalunya perquè es pugui celebrar a la seu de tots els catalans i les catalanes la consulta sobre la independència, exercint de col·legi electoral.

Hi ha alguns aspectes de dret internacional públic i amb referència al reconeixement de la independència de Kosovo que presentarem en una moció més endavant des de Solidaritat Catalana per la Independència. Que ningú es pensi que hi ha cap renúncia. El que fem és concentrar tota l'atenció en el suport al dret a l'autodeterminació i a la consulta sobre la independència a Barcelona i als altres pobles de Catalunya, i més endavant presentarem una moció de reconeixement a la independència de Kosovo i en termes de dret internacional públic.

I vull acabar agraint sincerament a Convergència i Unió que s'hagi posat al costat de la independència en aquesta ocasió. Sabia Convergència i Unió, per la nostra actuació al Parlament de Catalunya, que en el camí de l'autonomisme, que en el camí de l'espòli fiscal, que en el camí de l'empobriment del nostre poble en aquest marc constitucional espanyol, en aquest marc de l'autonomia, ens trobaran fent una oposició independentista, ferma i rigorosa. Però avui també sap Convergència i Unió que en el camí de la independència, de la prosperitat, del benestar i de la riquesa material i espiritual del nostre poble, del poble català, ens tindran en una aliança ferma i seriosa al seu costat, per caminar junts cap a la independència, per caminar junts cap a aquest estat propi que entre tots i totes hem de construir.

Moltes gràcies. Visca Catalunya lliure!

La presidenta

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Bertran, discutim una moció; ho dic perquè en alguns moments de la seva intervenció ens ha semblat que..., no sé si fantasejava o, en tot cas, anticipava alguna altra situació.

Una moció subsegüent, a més a més, a una interpel·lació que vostès van fer i que, a més a més, no és el text que vostès van presentar; és una esmena que ha presentat Convergència i Unió, amb qui vostès han pactat, i que és un text completament alternatiu al que vostès van presentar en el seu moment. Ja està bé, ara els explicarem la nostra posició, que en alguns dels punts en què vostè interpreta el text que estem discutint no hem tingut la mateixa percepció al llegir el mateix text, però ja està bé que vostè ens ho aclareixi, i després sentirem la senyora Batalla, que ens explicarà si té o no la mateixa percepció sobre el text que ells han presentat i que vostès han consensuat. Perquè nosaltres estàvem disposats a votar-li alguns dels punts que ha retirat. Com que tampoc no ha volgut negociar l'esmena amb nosaltres, ni tampoc preguntar-nos-ho, no hem tingut ocasió de dir-li que tant els punts 3, com 4, com 5, que vostè ha retirat o, en tot cas, ha transaccionat o el que sigui –en tot cas, no els ha presentat–, ja els hi haguéssim recolzat, de la seva moció.

En tot cas, sobre la que finalment votarem, miri, nosaltres votarem a favor del punt 1, en el qual es manifesta de nou, per quarta vegada en aquest Parlament –és veritat que dues vegades en comissió i una en Ple–, que Catalunya té tret a autodeterminar-se i, per tant, reconeix el dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya. Però permeti'm que discrepi amb vostè: al meu grup parlamentari, que l'hem defensat sempre com a dret del poble català, ens sembla que no és la millor manera que a través d'una moció o de qualsevol tipus d'instrument, a iniciativa d'un grup, o de dos o de tres, es plantegi el dret a l'autodeterminació perquè sigui reconegut en el Parlament. Potser és un tema massa seriós, com a mínim des del nostre punt de vista, perquè fins i tot acabem banalitzant-lo amb debats que estan més enllà o en paral·lel del que hauria de ser un debat com aquest. De totes maneres, ja li ho dic, nosaltres recolzarem aquest punt.

El segon punt que vostès han acordat és sobre el reconeixement a la gent, que aprofito per saludar, que avui ens acompanya, que ha estat mobilitzada i mobilitzant-se en aquestes consultes arreu del territori. Nosaltres hem manifestat el respecte per aquestes consultes, és evident; a més, és una iniciativa ciutadana, surt i parteix de la mateixa ciutadania, i, per tant, res a dir. Tampoc no sé si és feina del Parlament que en totes les iniciatives que, com aquesta, mobilitzen la ciutadania, que afortunadament a Catalunya són més de dues i més de quatre, el Parlament hagi de manifestar-s'hi per segona vegada; recordo que ara ja fa un any hi va haver una comissió en el Parlament que ho va debatre i s'hi va manifestar. Probablement aquestes consultes el que han tingut, entre moltes altres coses, és la bondat de canalitzar, certament, un malestar nacional que tant el viacrucis de l'Estatut com el de la mateixa sentència, doncs, havien deixat orfe de manifestació, i les consultes recullen i han recollit i estan recollint probablement part d'aquest malestar.

M'agradaria, m'hauria agradat també que altres iniciatives ciutadanes, per exemple, que tenen un instrument prou clar, com la iniciativa legislativa popular,

algunes amb més de 150.000 signatures al darrere, haguessin tingut també aquest vistiplau, especialment el de Convergència i Unió. Cent cinquanta mil persones van signar que el Parlament de Catalunya debatés una iniciativa sobre els transgènics, i la resposta d'aquest Parlament va ser un rebuig total i retornar la iniciativa a la ciutadania. Tant de bo totes les iniciatives ciutadanes que tenen tantíssima gent al darrere tinguessin la mateixa acollida que la iniciativa de les consultes ha tingut.

Nosaltres votarem també a favor del punt 2 d'aquesta moció.

I, finalment, nosaltres volem demanar votació separada del punt tercer i explicant que –i més després de sentir la intervenció del senyor Bertran– hem tingut la sensació que aquestes consultes, que la bona fe de tantíssima gent –ahir teníem ocasió d'explicar-ho directament a algun dels seus representants–, sovint ens ha semblat que ha estat la joguina en mans dels uns i dels altres, la joguina política –deixin-m'ho dir així– en mans d'uns i d'altres per parlar de temes que poc tenen a veure amb l'objectiu final d'aquestes consultes o amb la bona fe que molta gent hi posa, sinó amb els interessos d'uns grups, d'uns partits o d'unes intencions polítiques.

Nosaltres ens abstindrem en aquest tercer punt, amb tot el respecte cap a la iniciativa de la gent que s'hi ha implicat, però no participant en un joc en què aquesta joguina sembla que hagi de passar de les mans dels uns a la dels altres.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Dolors Batalla.

Dolors Batalla i Nogués

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, bé, per Convergència i Unió avui és una satisfacció el fet que puguem aprovar aquesta moció a l'entorn de les consultes ciutadanes que se celebren arreu del país, i també a l'entorn, doncs, de l'afirmació d'aquest Parlament del dret a l'autodeterminació.

Deixin-me, però..., estem satisfets perquè creiem que la moció que finalment s'aprovarà..., la gran contribució ha sigut de Convergència i Unió, perquè és un text, com s'ha dit, alternatiu. I nosaltres hem fet un esforç perquè el poguéssim consensuar i, per tant, perquè aquest Parlament ho pogués aprovar. Per altra banda, també vull reconèixer que per part de Solidaritat, doncs, també hi ha hagut un esforç d'intentar adaptar-se i intentar incorporar aquestes esmenes nostres. I, per tant, crec que és just valorar-ho en la seva justa mesura, tant una cosa com l'altra.

Dit això, només voldria fer un petit prec al senyor Uriel, que abans m'ha precedit; només en un sentit: la moció diu el que diu, i jo només li vull preguntar que no interpreti..., em sembla que ha fet alguna afirma-

ció del tipus que Convergència i Unió camina cap a la independència o no ho sé, alguna cosa així, no ho recordo; però només li vull demanar, si us plau, que no interpreti les nostres paraules o que no ens faci dir allò que no diem i no pensem. Per tant, ens remetem simplement a allò que diu la moció.

I què diu aquesta moció? Inicialment aquesta moció era una mena de calaix de sastre, perquè, amb tots els respectes, i permetin-m'ho dir així, plantejava una sèrie d'acords, que alguns d'ells eren de naturalesa diferent: per exemple, hi havia el tema del reconeixement a la independència de Kosovo; hi havia el tema de cedir espais, o sigui, coses tan instrumentals i logístiques com cedir uns espais per al dia de la consulta; hi havia també al·lusions al Tribunal Constitucional, etcètera. Nosaltres pensem que es bo i és lloable que es vulgui garantir, per exemple, que hi hagi espais cedits, que és bo i és lloable que es vulgui fer un reconeixement o instar que es reconegui per part de l'Estat espanyol l'estatus i la independència de Kosovo, però potser no és tan bo ajuntar-ho tot en una moció de la manera com s'havia presentat, perquè creiem que al final això tenia l'efecte pervers que restava una mica d'importància a cadascuna de les qüestions. Per tant, creiem que és bo que s'hagi reconsiderat i reconduït en aquest sentit.

En què ens hem centrat o en què se centra la moció que avui votarem i que hem impulsat des de Convergència i Unió? Doncs, bàsicament, en tres qüestions. Nosaltres creiem que és bo i és saludable que el Parlament de Catalunya recolzi i faci costat a les consultes ciutadanes que s'estan impulsant arreu del país. D'aquesta manera, en aquesta moció, de forma explícita, es fa recolzament i es dona suport a la consulta que se celebrarà el proper 10 d'abril a la ciutat de Barcelona, com a capital del nostre país, i també alhora el que fem és un reconeixement a totes aquelles entitats i a totes aquelles persones que voluntàriament han impulsat i estan impulsant totes aquestes consultes.

També creiem que és bo que aquest Parlament deixi clar que pensa que la societat civil catalana té el dret a expressar-se lliurement a través de totes aquestes consultes ciutadanes.

I l'altre fet important és reconèixer, com ja hem fet en diverses ocasions..., el reconeixement d'aquest Parlament del dret a l'autodeterminació com un dret irrenunciable del poble català.

Dit això, nosaltres considerem també que aquest tema, com s'ha dit abans, no s'ha de banalitzar. Per tant, creiem que seria bo i recomanable per a tots que centréssim el debat en aquelles coses en les quals considerem que hi ha possibilitats d'arribar a acords i de prosperar. En aquest sentit, jo voldria destacar que, com ja s'ha dit aquí, perquè s'ha dit per part del mateix president de la Generalitat i també ahir mateix ho vam sentir de la veu de la seva vicepresidenta, de la vicepresidenta del Govern, que avui també ens acompanya, el Govern precisament té interès d'impulsar per aprofundir, com a instruments de la democràcia, en el que és l'elaboració d'una llei de consultes ciutadanes.

Ahir va quedar clar també que aquest Govern no renuncia a la llei que es va aprovar la passada legislatura pel que fa a referèndums, perquè, com saben, s'ha personat, igual que aquest Parlament, i intentarà, per tant, que es reconegui la seva constitucionalitat. Malgrat això, com es va anunciar ja ahir, el Govern té intenció de desenvolupar –i entenem que una cosa no va en detriment de l'altra– i impulsar una llei per tal de poder fer consultes ciutadanes i que sigui un verdader instrument d'aprofundiment en la democràcia. I entenem que això també ens ha de servir per poder caminar, això sí –això sí, senyor Uriel–, en la mateixa transició nacional, que nosaltres contextualitzem i situem, com va dir també el nostre president, en un lema, que crec que és àmpliament compartit, que és el lema de la manifestació que hi va haver el dia que molts catalans vam sortir al carrer, el 10 de juliol, i que era el següent, era: «Som una nació; nosaltres decidim.»

El que nosaltres volem, precisament, és que molts catalans i catalanes puguin lliurement expressar-se –expressar-se– com ho podran fer el proper 10 d'abril a la ciutat de Barcelona. I, per tant, és en aquest sentit que nosaltres hem fet un gran esforç per intentar presentar un text alternatiu en una moció que entenem que tenia un punt també de precipitació i que intentava també entrar en elements que van més enllà del debat que, en aquest moment, estem tenint en aquesta cambra.

Per tant, dit això, nosaltres estem satisfets que finalment hàgim arribat a aquest acord. També ho volem agrair perquè ens consta que hi ha altres grups que donaran recolzament a aquesta moció –suposo que ara ho sentirem. I per tant nosaltres, doncs, estem satisfets que finalment no ens hàgim trobat en una situació..., amb una moció que hauria pogut ser, potser, rebutjada, com deia, per aquest to i aquesta precipitació que hi havia hagut, i, en canvi, que puguem sumar-nos en un ampli acord.

Per altra banda, també volem fer esment d'una altra...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant, eh?

Dolors Batalla i Nogués

D'acord; vaig acabant, senyora presidenta. En fi, tindrem més oportunitats de parlar-ne, perquè, de fet, ahir hi va haver una altra interpellació per part d'un altre grup d'aquesta cambra, d'Esquerra Republicana, que feia al·lusió també a les consultes ciutadanes. Per tant, jo crec que podrem abordar aquest debat en altres ocasions.

Per altra banda, només acabar dient que estem satisfets que finalment es pugui tirar endavant aquesta moció i que creiem que és bo i lloable que el Parlament recolzi totes aquestes persones, com alguns dels que ens acompanyen aquí, i que també volem agrair la seva presència, per tal que la futura consulta que es farà a Barcelona, doncs, sigui un èxit de participació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, el diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables conselleres, diputats i diputades, nosaltres, des de Ciutadans, considerem que això és un parlament i no un ateneu, ni un cafè. I, com que és un parlament, autònom, amb unes competències, venim aquí a representar els ciutadans de Catalunya, a parlar, legislar, debatre, aprovar lleis que fan referència a l'autonomia i l'autogovern de Catalunya. Els deliris de si som una nació o de si el senyor Uriel Bertran..., vostè pot dir que és Napoleó, també, si vol, i podem votar-ho, si vol, també, però em sembla que no ho és. Podem debatre moltes coses, però la realitat és que això és un parlament autònom d'un estat autònom que té 45 milions de persones, de ciutadans, que són sobirans; que ens ha costat molt d'aconseguir una democràcia després de trenta anys i una dictadura, i ara vostès vénen aquí posant d'exemple en la seva moció el Kosovo. Per a vostès, el Kosovo, per a vostès. Jo no vull que Catalunya sigui el Kosovo. Si per vostès és l'exemple a seguir, per Ciutadans el Kosovo no és l'exemple a seguir. Catalunya ha de ser un motor d'Europa i un motor d'Espanya. Si vostès volen que Catalunya sigui el Kosovo, si volen obrir el mar Mediterrani i portar el poble elegit cap on vulguin, endavant; no ens hi trobaran. Ens trobaran a l'altre costat, democràticament. Aquest és el Parlament dels ciutadans de Catalunya. Els deliris, com els dic, als ateneus, als bars; tres mesos amb urnes passejant pels mercats, recollint vots. El que vostès vulguin. Perquè, clar, l'èxit de participació... Home, si voten els menors, si tenim tres mesos per votar i van vostès pels mercats recollint signatures... Si vostès a això li volen dir «sufragi» o li volen dir «lleï electoral»...; doncs, no.

I, miri, deixi'm que ho digui també –i això li ho dic a vostè també, senyora consellera, i a aquest Govern–, no deixa de ser curiós que un parlament que es nega a legislar sistemàticament durant vuit legislatures la Llei electoral de Catalunya, que no exerceix la competència més bàsica en democràcia d'una autonomia, que totes les autonomies tenen llei electoral..., i aquest Parlament no la té. I ara ens omplim la boca de parlar de participació, però sí aquest Govern i aquest color polític que ha bloquejat durant vuit legislatures la Llei electoral..., on no hi ha llistes obertes i els ciutadans no poden triar els seus diputats directament, on no es limiten els mandats i un es pot passar vint-i-tres anys sent president de la Generalitat, on no hi ha transparència a les institucions i patim casos de corrupció com els que tenim... Aquest és el Parlament i aquests són els partits que ara ens diuen que anem passant les urnes, tres mesos, i que això és la democràcia? No.

La democràcia és llei, i la llei és democràcia. I una cosa va acompanyada de l'altra. I si algú vol defensar la independència, és legítim, però no pot anar pel camí del mig. Hi han regles de joc i es poden canviar.

I la Constitució, si té algun avantatge, és que té regles de joc per canviar-la. Ara, té un però per a vostès: que vostès representen no sé si el 3 o el 4 per cent de la població espanyola, els que volen la independència, i la resta d'espanyols volem viure en un estat autònom. Convencin vostès la majoria de ciutadans d'aquest país que és millor que una part del país aixequi fronteres. Quan la convencin, endavant; però amb les regles de joc democràtic, que, insisteixo, han costat molt, i molts de vostès, que han lluitat perquè hi hagi democràcia a Catalunya, ho saben millor que jo que he nascut en democràcia.

Per tant, siguem seriosos, donem al Parlament el que correspon al Parlament i portem els debats de cafè, d'ateneu, a l'ateneu, al cafè i al carrer. Si vostès volen fer consultes privades per debatre sobre la independència o sobre el color dels autobusos de la ciutat de Barcelona, endavant, però no portin el Parlament de Catalunya i les institucions, que són de tots, a un debat estèril.

Per tant, nosaltres ens hi oposem perquè som demòcrates, en primer lloc; ens hi oposem perquè creiem en les regles de joc; ens hi oposem perquè creiem que això és un parlament d'autogovern de Catalunya i que estem en un país que es diu Espanya i en una comunitat que es diu Unió Europea. Si vostès, insisteixo, volen anar cap al Kosovo, no ens hi trobaran; ens trobaran a l'altre costat. L'exemple a seguir per nosaltres és una Catalunya amb autogovern, dintre d'Espanya, dintre d'Europa, on capiguem tots i no hàgim d'aixecar fronteres en ple segle XXI. Si vostès pensen que aixecar fronteres és el futur d'Europa, nosaltres pensem que el futur d'Europa és derrocar fronteres i derrocar diferències dintre d'Europa. Són dos models: el del Kosovo i els que creiem en els estats units d'Europa. Són dos models. I aquí es veurà qui vota i qui vota.

I la responsabilitat –i acabo, presidenta–, per mi sincerament..., a mi, que Solidaritat porti això no em sorprèn; el que em sorprèn –o ja no em sorprèn tant– és que Convergència i Unió aprovi aquesta moció, que Convergència i Unió admeti a tràmit la declaració unilateral d'independència del Kosovo en seu parlamentària, i que Convergència i Unió jugui amb foc i ens acabi cremant a tots.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè suposo que deu ser favorable al dret d'autodeterminació d'Espanya, no? Nosaltres, al de Catalunya. I on està la diferència conceptual? Cap ni una; és: quin és el subjecte de «poble». Per tant, no ens vingui de demòcrata en contra del dret a decidir, perquè és just el contra-

ri. Vostè demostra molt poca sensibilitat democràtica, com li hem estat sentit en aquest Parlament, des de fa temps, en negar el dret dels catalans a decidir.

Parlant ja de la moció, miri, nosaltres veníem preparats per donar un suport entusiasta a una moció una mica desendregada, això és cert, però amb algun element nou; bàsicament en tenia un, d'element nou, i algun altre que subratllaré. Però n'hi havia un, de nou, que és el suport material a aquest moviment ciutadà; el més important, senyor Rivera, des de l'any 75, que hi ha hagut en aquest país, el que ha implicat més voluntaris, el que hi ha hagut més gent que hi ha posat temps lliure, ganes, il·lusions i sentit cívic i democràtic, molt més important del que vostè té, que és bastant poc.

Per tant, nosaltres veníem disposats a votar aquesta moció amb entusiasme. Què ens trobem? Ens trobem una moció de Convergència i Unió, molt diferent. Que també hi donarem suport i també ho farem amb entusiasme, com ho hem fet totes les altres vegades que s'ha presentat en aquest Parlament.

Ens ha sorprès una miqueta, doncs, la facilitat que ha tingut Solidaritat a transigir, perquè ens trobem una moció que en la seva exposició de motius té una aproximació clarament autonomista al fet participatiu. És a dir, aquí hi han dues maneres d'aproximar-s'hi: a partir de l'aproximació del dret que tenim, perquè som una nació –i ser una nació no és cap deliri, senyor Rivera; els catalans sabem que som una nació, ho som encara que a vostè li sembli un deliri–, o a través del foment de la participació dels esments de l'article 2.4 de l'Estatut, del 4.2 de l'Estatut, és a dir, fonamentar-se en el que diu l'estatut retallat. Bé, en qualsevol cas, això és l'exposició de motius, l'important és la part resolutiva, i ja ens va bé, però partim d'un fonament teòric autonomista.

Desapareix de la moció –això sí que ens sap greu, senyor Bertran– el conflicte amb el Tribunal Constitucional. Creiem que..., a vostè potser no li agrada prou, tot i que la va votar a favor, la Llei de consultes que va emanar d'aquest Parlament. Però, com que ha emanat d'aquest Parlament, només per aquest fet, si el tribunal l'atura, la impugna, nosaltres hi hem de fer, hi hem de ficar conflicte. Per tant, no entenem alguna part del text que diu que no havíem desenvolupat l'article 122... I tant que l'havíem desenvolupat! Aquest Parlament ha fet la Llei de consultes. El que passa és que el Tribunal Constitucional ens el frena, vostès no ho reconeixen a la moció, que això existeix, i vostès en aquesta moció renuncien al conflicte amb el Tribunal Constitucional.

Entrem a la moció de Convergència i Unió que es sotmet avui aquí a votació. A l'esmena acceptada per Solidaritat, perdó. Bé, diu que reconeixem el dret del poble català a decidir. Perfecte. Ho diu en el punt 1. Ho vam dir l'any 89, a instàncies d'Esquerra Republicana; en aquell moment ho va fer Carod-Rovira. Ho vam dir l'any 98, també a instàncies d'Esquerra Republicana; en aquell moment ho promovia Àngel Colom, i parlàvem del dret del poble català a determinar lliurement el seu futur. Ho vam fer el 2010, ratificant-nos en la plena vigència de les anteriors resolucions i es-

mentant aquesta vegada explícitament el dret a l'autodeterminació; en aquest cas ho va impulsar el diputat Pere Aragonès, també d'Esquerra Republicana. I també al Ple, quan es va..., en el Ple que vam parlar sobre la sentència del Tribunal Constitucional, a proposta d'Esquerra Republicana, també es demanava l'exercici lliure del dret a l'autodeterminació. En aquell moment, hi havia vint-i-un diputats independentistes que hi van donar suport. Vostè també hi era, senyor Bertran; ho deu recordar molt bé.

El punt 2 parla de defensar el dret a expressar-se lliurement. Home, només faltaria, que no ens poguéssim expressar lliurement. I agraeix la implicació de les persones voluntàries, cosa amb què estem plenament d'acord i no podem estar més d'acord amb això.

Però, més enllà de l'agraïment a les persones voluntàries, jo crec que l'oportunitat que teníem en aquesta moció, i hi hauríem donat suport –i com que ha caigut de la moció, doncs, haurem de recollir el guant i portar-ho en una propera moció–, és què passa amb les urnes, què passa amb els locals, demanem participació o no demanem participació a la ciutadania. És una pena que no aprofitem aquest moment per demanar participació a la ciutadania. Per tant, tots aquests elements es perden.

Pel que fa al reconeixement de la independència dels pobles que hi han accedit via dret a l'autodeterminació, també tenim una resolució d'aquest Parlament, la 254 de la vuitena legislatura, sobre el cas del Kosovo, amb la qual no és que vulguem ser Kosovo però sí que reconeixem el dret dels pobles a exercir l'autodeterminació.

Per tant, nosaltres, suport entusiasta a aquesta moció, tot i que hauria estat més entusiasta si hagués parlat de recursos materials per a les consultes, si hagués parlat de defensar, de cridar a la participació, si hagués parlat d'implicar el món local, que en el cas de Barcelona costa bastant, ho estem fent des de l'Ajuntament de Barcelona, on cada dia volem ser més els independentistes que anem junts per poder-ho demanar amb més força, i volem també demanar a la Generalitat que posi col·legis i escoles per fer possibles les consultes.

Per tant, només em queda dir: suport entusiasta, malgrat aquestes renúncies –les haurem de repescar i presentar-les en una altra moció. I cridar els ciutadans a participar en aquest procés que fa ja un any i mig que dura a Barcelona, amb la plataforma de suport Barcelona Decideix, que ho està fent molt bé, que va tenir un èxit impressionant a la Barceloneta, un altre èxit impressionant a Gràcia, i que aquest dissabte, senyores i senyors diputats...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant...

Oriol Amorós i March

...els cridem a tots que vagin a Nou Barris a fer la jornada de vot anticipat que hi haurà a Nou Barris aquest dissabte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María de Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats..., el Partido Popular se opone a la moción presentada por el señor Bertran en representación del Subgrupo Parlamentario de Solidaritat Catalana per la Independència por los siguientes motivos.

España, tal como recoge la Constitución española, es un Estado social y democrático de derecho que propugna como valores superiores de su ordenamiento jurídico la libertad, la justicia, la igualdad y el pluralismo político.

Este derecho a la autodeterminación de los pueblos, del pueblo catalán, en los términos por ustedes utilizados carece de concreción y de realidad jurídica, es una reclamación y un derecho inexistente y que, por tanto, ni puede ejercerse, ni puede materializarse, tan solo existe en sus deseos, en sus aspiraciones, en sus anhelos y es una entelequia.

Quiero significarle, señor Bertran, que no hay ni una sola resolución internacional que reconozca el derecho de autodeterminación a una parte del territorio español. No hay ni una sola resolución internacional que requiera a España para que permita el ejercicio de este derecho dentro de sus fronteras. Por no existir, no hay ni la más mínima recomendación internacional al Estado español en el sentido de su moción.

La única autodeterminación que defiende el Partido Popular es el derecho a decidir de los comerciantes catalanes a rotular sus comercios en cualquiera de las dos lenguas oficiales, la del derecho de los padres catalanes a elegir la enseñanza de sus hijos en cualquiera de las lenguas oficiales; y sobre esto sí que existen resoluciones, resoluciones de los más altos tribunales españoles: del Tribunal Constitucional y del Tribunal Supremo.

Nosotros, respecto a la suspensión de la Ley de consultas populares acordada por el Tribunal Constitucional, queremos significar que somos un partido que creemos firmemente en el estado de derecho y por ello somos sumamente respetuosos con todas las resoluciones dictadas por nuestros tribunales. Es nuestra obligación defender el prestigio de las instituciones catalanas y por ello nos oponemos a que se ceda tanto la sede de este Parlamento como de cualquier institución pública para la consulta del próximo 10 de abril, ya que se trata de una mera apariencia de sufragio, es un mero simulacro de votación sin ningún tipo de eficacia jurídica en el que, por cierto, y según las manifestaciones propias del presidente de la Generalitat, él va a participar en esta puesta en escena. I también lamentamos profundamente constatar que CiU apueste abiertamente por el separatismo respecto de España.

Por lo que respecta a la petición de Kosovo, que va a plantear en un futuro, quiero decirle al señor Bertran,

tan amigo que es de alegar el derecho internacional, pues, que existe una norma básica y esencial en este derecho internacional. ¿Y cuál? Que es que un estado solo puede ser reconocido por otro estado soberano en igualdad de condiciones, y nunca por una parte de ese estado. Aparte de que tampoco es una materia competencia de este Parlamento.

En su moción, señor Bertran, aunque haya aceptado la de CiU, sí que me gustaría que me aclarara..., porque hay un punto que me ha resultado totalmente incomprensible. Y es en concreto el número 5, en el que textualmente dice que «el Parlament de Catalunya inste al Estado español». Digo «incomprensible» ya que el Parlament es un órgano del Estado español. Por tanto, no llego a entender cómo una parte de ese Estado puede instarse a sí mismo. Recuerdo también que, tal como preceptúa el Estatut de autonomía, el presidente de la Generalitat es el representante de todo el Estado español en Cataluña.

Por último, sí que quiero significar que, dado los problemas que están teniendo los ciudadanos catalanes que teniendo en cuenta los datos oficiales del paro que conocíamos la semana pasada en el que en lo que llevamos de año se han perdido cuarenta mil puestos de trabajo, donde tenemos 600.000 parados en Cataluña, de los cuales 135.000 ya no cobran absolutamente nada, lamentamos profundamente que ustedes con el apoyo también del grupo del Gobierno que, con la que está cayendo en Cataluña, a diferencia de lo que venimos haciendo el Partido Popular, que ustedes sometan hoy, como prioridad de esta legislatura, una votación de una materia estéril y absurda que solo conduce a crear frustración en la sociedad catalana.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, senyors diputats, senyores diputades..., senyor Bertran, li vull confessar que estem una mica astorats. Vostè pretén..., amb la seva moció pretenia, ara ja està aigualida, vostè pretenia que totes, absolutament totes, les institucions d'aquest país i de l'Estat es posessin en marxa el dia 10 d'abril per la consulta a Barcelona: per cedir espais, per fer jornades de portes obertes, perquè reconguin això o allò. En definitiva, vostè ha col·locat tota l'argumentació sobiranista del darrer segle en aquella moció, la que ja no hi és. Només em pregunto què li queda per a la propera interpellació. Què li queda? Perquè vostès han llençat absolutament tots els mobles vells a la foguera, tots, i ho han fet a més a més pel broc gros.

Tots –tots– probablement no, calia..., de tota manera, el nord era clar, calia fer soroll i per fer soroll absolutament tots els ingredients són bons. Però, potser tots no, tots els ingredients no són bons: el rigor, la sèrietat, la tolerància, el respecte a les opinions dels altres no són

benvinguts. Per la seva recepta sí que cal, en canvi –sí que cal–, una bona dosi de simplificacions, de reduccionismes, de desconeixements flagrants de les regles del joc, de mirada esbiaixada per la història d'aquest país i un bon pessic d'un ingredient essencial en la seva cuina: el tot s'hi val. Quatre mostres –quatre mostres– només del que afirmava ara i que podem extreure si tots fem una mirada enrere a les seves declaracions, a la seva intervenció fa tot just quinze dies en aquest Parlament quan vostè interpellava encara no sabem exactament a qui.

Vostè feia afirmacions com les següents, que nosaltres no podem, ja li avanço, ni compartir, ni volem compartir. Deia: «Negar el suport a les consultes és negar el dret a decidir. Negar el suport a les consultes és no estar al costat dels ciutadans, és negar els interessos dels ciutadans, és negar els interessos de Catalunya. Negar el suport a les consultes és ser contrari a l'exercici de la democràcia. Negar el suport a les consultes l'incapacita a un per exercir una responsabilitat pública en les institucions del país.» Això va dir. Ho deixo aquí, si li sembla, perquè em sembla que la càrrega de demagògia, de reduccionisme ideològic i de desconeixement, em pregunto si conscient, de les regles del joc més essencials del nostre sistema queda ben palesa. No pretengui donar lliçons de democràcia, senyor Bertran, no pretengui donar-les ni s'apropriï dels interessos d'aquest país. El país és molt més ric, molt més plural i molt més divers del que vostè es pensa. I, si no fos així, vostè estaria assegut en aquesta primera fila avui.

Jo puc estar o no d'acord amb el que vostè pensa, però mai pensaré que les seves idees per diferents que siguin el fan menys demòcrata o menys catalanista que jo. Vostè confon la passió legítima per les seves idees amb la necessitat malaltissa d'acusar de falta de patriotisme democràtic a qui no les comparteix. I aquesta actitud, deixi'm que li ho digui, el desqualifica. Però el desqualifica a vostè, no les seves idees –el desqualifica a vostè. I, perdoni, però no puc permetre que en aquesta cambra es confongui la passió amb la manipulació.

Nosaltres hem expressat molt clarament quina és la nostra posició al respecte: respectar el dret a decidir passa abans de res per respectar i per defensar i per exigir allò que els ciutadans d'aquest país van referendar un 18 de juny del 2006. I això té un nom: l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I respectar el dret a decidir també passa per exigir el compliment del seu contingut referendat, i, per tant, per lluitar per aconseguir recuperar tots els aspectes afectats per la sentència del Tribunal Constitucional.

Nosaltres volem fer progressar el país tots junts, no dividir-lo. Volem fer progressar aquest país sumant, per tant, i fent-ho de la mà de l'Estatut. De l'Estatut, que aquest sí que és la gran avinguda democràtica i és la nostra ambició nacional. Deixi'm que li ho digui: la independència empobreix el país i nosaltres volem un país fort.

I no pequi de simplisme tampoc, no s'equivoqui: nosaltres estem a favor del paper actiu dels ciutadans en

la nostra societat, també en la política, però de tots els ciutadans. No pretenem aparèixer en escena per reivindicar aquesta convicció només quan allò que planteja un col·lectiu és allò que ens interessa a nosaltres políticament. Aquestes no són les regles del joc. Les regles del joc són les que estableix el nostre ordenament jurídic. I el nostre ordenament jurídic en matèria de consultes populars i en les intervencions, la participació de les institucions en les consultes populars parla molt clarament: les administracions, els poders públics, poden intervenir en l'àmbit de les seves competències. I jo crec que entre l'àmbit de les competències de la Generalitat encara no hi ha cap competència que digui «declarar la independència de Catalunya».

En tot cas, no entraré en aquesta qüestió –no hi entraré–, perquè aquesta serà objecte, probablement –aquest debat serà objecte–, de la proposició de llei per la independència que el seu grup des del Grup Mixt han promogut. Precisament en l'emissió d'aquesta proposició de llei va tenir un paper rellevant el Grup de Convergència i Unió, podríem dir que va tenir un pes absolut en la Mesa d'aquesta cambra. Tots ho sabem.

Perquè, és clar, a vostès, si alguna cosa no se'ls pot retreure és la falta de coherència. Vostès parlen d'independència, és el seu nord, el seu sud, el seu est i el seu oest. Tot –tot– és independència, és el que es veu. No puc dir...

La presidenta

Senyora diputada, hauria d'anar acabant...

Laia Bonet Rull

Acabo, presidenta. No podem dir el mateix del Grup de Convergència i Unió, amb qui acaben de pactar aquesta moció. No sabem què és el que pensen. No saben probablement ni què pensen, o no saben si ho saben, i crec –i ho crec– que han passat per tots els colors de l'arc de Sant Martí. Admeten a tràmit una proposició de llei que diuen que rebutjaran després; diuen que no cediran espais per a les consultes i després corregeixen que sí; diuen que no cediran urnes i després diuen que sí...

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Bonet Rull

Acabo, presidenta. I el president diu que té un dilema i que encara no sap si anirà a votar, després diu que probablement no, després diu que potser no, després diu que potser sí, i ara finalment ha dit que sí. Espero que en un tema tan rellevant com aquest els dilemes siguin criteris, i les posicions, clares. Això és el que els falta a vostès: criteris i claredat.

Crec que ha quedat clara... (*Remor de veus.*) Crec que ha quedat clara la posició del Grup Socialista en relació amb aquest tema. Nosaltres votarem en contra de

la moció pactada, presentada i acordada amb Convergència. El país ens preocupa massa perquè el debilitem d'aquesta manera.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Uriel Bertran, per què demana la paraula?

Uriel Bertran Arrué

Per una al·lusió directa, senzillament. Són trenta segons.

La presidenta

Trenta segons, perquè pensi que ha exhaurit tot el temps.

Uriel Bertran Arrué

Sí, com que l'ha allargat en alguns dels que han intervingut, li demano aquests trenta segons, senyora presidenta. Només recordar-li, a la senyora del Partit Popular, diputada, que Espanya es va independitzar de França a principis del segle XIX, a partir dels principis que emanen de la declaració d'independència dels Estats Units i de la Revolució Francesa del dret a l'autodeterminació dels pobles, de la mateixa manera que Catalunya s'independitzarà d'Espanya dels principis del dret a l'autodeterminació que emanen d'aquests textos internacionals. Nosaltres ho farem de forma pacífica i democràtica, senyora del Partit Popular.

Respecte a les regles del joc, les coneixem, les coneixem perfectament i, utilitzant-les, avui aprovarem aquesta moció en favor del dret a l'autodeterminació dels pobles i reconeixent el Parlament de Catalunya com a seu de la sobirania nacional, utilitzant les regles del joc, efectivament.

I, per últim, dir-li a la senyora del PSC, diputada, nosaltres tenim un profund respecte cap a les opinions de tots els ciutadans de Catalunya i cap a la diferència, i nosaltres anem a convèncer democràticament, pacíficament, tranquil·lament, amb l'ús de la raó i amb l'ús de la intel·ligència política, que es voti a favor de la independència de forma...

La presidenta

Senyor...

Uriel Bertran Arrué

...majoritària al nostre país...

La presidenta

Senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

...no en tingui cap dubte.

La presidenta

Senyor Bertran!

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem a la votació, tenint en compte que es vota...
(*María de Llanos de Luna Tobarra demana per parlar.*) Sí? Senyora De Llanos, per quin motiu...?

María de Llanos de Luna Tobarra

Muchas gracias, señora presidenta. Me gustaría recomendarle al señor Bertran...

La presidenta

Senyora Llanos, senyora Llanos, per quin motiu demana...?

María de Llanos de Luna Tobarra

¿Perdón?

La presidenta

Per quin motiu demana la paraula?

María de Llanos de Luna Tobarra

¡Ah!, por alusiones, perdone, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

María de Llanos de Luna Tobarra

Que quería decirle al señor Uriel Bertran que le recomiendo que estudie un poquito de derecho internacional público, en vez de tanta historia del derecho. Nada más que esto.

Gracias.

La presidenta

Passem a la votació de la moció, tenint en compte...
(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Sí, senyor Rivera? (*Pausa.*) Senyor Rivera, per quin motiu? (*Remor de veus.*) Senyor Rivera, per quin motiu?

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, per al·lusions directes.

La presidenta

Per quin...?

Albert Rivera Díaz

Per al·lusions directes del senyor Amorós.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Senyor Amorós, vostè deia que érem poc democràtics, jo i el meu grup. Miri, la democràcia va lligada a la llei. Ja sé que hi han països on voten i són repúbliques bananeres, però els països normalment democràtics i avançats voten i respecten les lleis.

I després, respecte..., i no només vostè, que hi ha fet referència, sinó algun altre portaveu, home, repassar-se la història, i no la història ficció, de vegades va molt bé. I comparar l'independentisme actual, amb la declaració d'independència del Kosovo, amb la història de la guerra de la independència d'Espanya i França és com un ou i una castanya.

La presidenta

Finalment, passem a la votació... (*Remor de veus.* *Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Sí, hi ha hagut una al·lusió directa del senyor Rivera, crec...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Moltes gràcies. Miri, senyor Rivera, vostè ens ve aquí disfressat molt sovint de lliberal, vostè ens ve aquí sovint disfressat de demòcrata, i vostè és tot això quan parla de Catalunya. Quan parla d'Espanya: estat, estat i estat, tancament, centralisme i centralisme. Per tant, la seva farsa, nosaltres no ens la creiem. I el poble català té el dret a determinar-se lliurement ara i sempre.

La presidenta

Passem a la votació de la moció, tenint en compte que s'ha acceptat l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que s'ha demanat, primerament, votació separada del punt 3 de l'esmena per part d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. (*Veus de fons.*) Punt 3, el punt 3.

Comencem –comencem– votant el punt 3 de l'esmena presentada per Convergència i Unió; punt 3.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*) Senyor Turull? (*Pausa.*)

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 47 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*) Senyor Turull? (*Pausa.*)

Ha estat aprovada per 85 vots a favor, 47 en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport al procés pacífic de transició democràtica a Líbia (tram. 401-00005/09)

A continuació donarem lectura, en primer lloc, a una declaració institucional sobre Líbia.

Dono la paraula al secretari tercer.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport al procés pacífic de transició democràtica a Líbia.

»A la vista dels esdeveniments que tenen lloc a Líbia, i molt particularment les accions de violència exercida des del règim del coronel Gaddafi sobre la població civil, el Parlament de Catalunya declara que confirma en tots els seus termes la declaració institucional aprovada per unanimitat en el Ple del Parlament de Catalunya el passat 9 de febrer, amb relació a la situació creada als països de la riba sud de la Mediterrània; és urgent que la Unió Europea adopti totes les mesures conduents a aturar les actuals activitats bèl·liques i a consolidar un procés pacífic de transició democràtica a Líbia; la conveniència que, per assolir aquests objectius, el Govern espanyol, juntament amb la resta d'estats europeus, es posicioni en sentit favorable a la intervenció immediata a càrrec de les forces internacionals, en aplicació dels acords que en aquest sentit es plantegin en el marc de les Nacions Unides, sempre en col·laboració amb la Lliga Àrab i la Unió Africana, que comparteixen els objectius de pacificació i de trànsit a la democràcia.

»Palau del Parlament, 10 de març de 2011.»

La presidenta

En segon lloc, donarem lectura a la Declaració institucional de suport a la commemoració del Dia Europeu en Record de les Víctimes del Terrorisme.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a les víctimes del terrorisme (tram. 401-00004/09)

Demano a la secretària quarta que doni lectura a la declaració.

La secretària quarta

Moltes gràcies, presidenta. Procedeixo a donar lectura a la declaració a la qual han arribat per acord tots els grups d'aquest Parlament i han fet arribar a la Mesa.

«Declaració institucional de suport a la commemoració del Dia Europeu en Record de les Víctimes del Terrorisme.

»A Catalunya hem patit la xacra del terrorisme i sempre hem sentit la necessitat de mostrar el rebuig a qualsevol forma de violència i la necessitat de lluitar per les llibertats polítiques.

»Els catalans hem sabut reaccionar amb fermesa i serenitat davant els atemptats terroristes que han assolat la nostra societat i ens hem solidaritzat amb les víctimes d'actes terroristes.

»En aquest sentit, el Parlament de Catalunya se suma als actes commemoratius del Dia Europeu en Record de les Víctimes del Terrorisme i de l'atemptat de l'11 de març del 2004 a Madrid, que va causar la mort de gairebé dues-centes persones, mostra el seu suport a totes les víctimes del terrorisme i rebutja qualsevol forma de violència.

»Finalment, el Parlament de Catalunya es reafirma en el seu suport a la lluita contra el terrorisme i a les tasques que duen a terme les forces i els cossos de seguretat i la justícia.

»Palau del Parlament, 10 de març de 2011.»

La presidenta

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i nou minuts.